

Sygn. akt II AKa 361/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Wróblewska (spr.)

Sędziowie: SSA Sławomir Steinborn

SSO del. Marta Urbańska

Protokolant: referent-stażysta Błażej Mokrcki

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej wG.Z. O.

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2019 r.

sprawy

P. S. (1), s. J., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny: z art. 258 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt **II K 120/11**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

I. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami z nim związanymi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. S. (1) został oskarżony o to, że:

XXXIX. w okresie od co najmniej grudnia 2010 roku do marca 2011 roku na terenie całej Polski brał udział w zorganizowanej grupie, w skład której wchodził ponadto G. T., A. O. (1) i P. A., mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na dokonywaniu kradzieży z włamaniem do samochodów, gdzie jego rola sprowadzała się do kradzieży pokrzywdzonym kluczyków od pojazdów,

tj. o czyn z art. 258 §1 kk;

XL. w dniu 7 lutego 2011 roku w C., na terenie parkingu sklepu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki K. L., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu O. (...) o nr rej. (...) wartości

95 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę (...) z siedzibą w W., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

XLI. w dniu 4 lutego 2011 roku w miejscowości S. gm. G., na terenie parkingu(...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni płaszcza R. W., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu V. (...) o nr rej. (...) wartości 53 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz na szkodę (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w W., a także nawigacji T. (...), fotelika dziecięcego, zegarka H., okularów R. (...), dwóch kompletów kluczy, alkomatu wartości łącznej 3000 zł na szkodę R. W., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

XLII. w dniu 24 lutego 2011 roku w C., na terenie parkingu sklepu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza

z kieszeni kurtki M. K. (1), przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu M. (...) o nr rej. (...) wartości 70 000 zł i dokonał jego zaboru

w celu przywłaszczenia na szkodę PHU (...). K., A. W., A. K. spółka jawna z siedzibą w (...), a także płyty DVD, ładowarki M. pędzla – szczotki, 3 pojemników na śrubki, poprzeczki dachowej, stacji multimedialnej wartości łącznej 5 400 zł na szkodę M. K. (1), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

XLIII. w dniu 28 grudnia 2010 roku w R., na terenie parkingu sklepu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki K. J. (1), przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu V. (...) o nr rej. (...) wartości 80 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz

z kompletem kluczy od mieszkania na szkodę K. J. (1), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

XLIV. w dniu 30 grudnia 2010 roku w L., na terenie parkingu Galerii Handlowej (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki A. K., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu T. (...) o nr rej. (...) wartości 80 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz

z produktami spożywczymi powodując straty w kwocie łącznej 80 100 zł na szkodę A. K., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008

roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

XLV. w dniu 31 stycznia 2011 roku w T., na terenie parkingu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki H. B., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu N. (...) o nr rej. (...) wartości 70 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z fakturami, mapami, wizytówkami, ręcznikiem, czarną parasolką powodując straty w kwocie łącznej 70 700 zł na szkodę H. B., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

XLVI. w dniu 11 stycznia 2011 roku w C., na terenie parkingu sklepowego (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki A. M., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu T. (...) o nr rej. (...) wartości 90 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę (...) z siedzibą w S., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

XLVII. w dniu 5 stycznia 2011 roku w T., na terenie parkingu Galerii (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki J. S. (1), przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu T. (...) o nr rej. (...) wartości 100 990 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę J. S. (1) oraz T. (...) z siedzibą w T. oraz laptopa T., urządzenia B. (...), aparatu cyfrowego O., dowodu osobistego, kart bankomatowych wartości łącznej 2 200 zł na szkodę J. S. (1) oraz plecaka z materiału N. z książką i rękawiczkami łącznej wartości 85 zł na szkodę P. S. (2), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zb. z art. 275 §1 kk w zb. z art. 278 §5 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

XLVIII. w dniu 18 stycznia 2011 roku w P., na terenie parkingu sklepu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki S. Ś., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu V. (...) o nr rej. (...) wartości 100 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z bonem nr (...) wartości 150 zł, książką obsługi, książką gwarancyjną pojazdu, czapką z daszkiem, torbą brezentową, dokumentacją dotyczącą remontu, zamkiem l.z kompletem kluczy, sekatorem, atlasem samochodowym powodując straty w kwocie łącznej 100 665 zł na szkodę S. Ś., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

XLIX. w dniu 28 stycznia 2011 roku we W., na terenie parkingu sklepu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki W. P., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu A. (...) o nr rej. (...) wartości 78 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę A. (...) Oddział w P., a także przetworów spożywczych, dwóch kompletów kluczy, pilota do bramy wjazdowej i sprzętu stomatologicznego łącznej wartości 850 zł na szkodę W. P., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

L. w dniu 9 lutego 2011 roku w C., na terenie parkingu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), P. A. i G. T. oraz mężczyzną o nieustalonych danych w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki B. P., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu N. (...) o nr rej. (...) wartości 100 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z krzeselkiem dla dziecka, bezterminową kartą parkingową, 2 szt. okularów przeciwsłonecznych, żarówkami ksenonowymi, kamizelką, gaśnicą powodując straty w kwocie łącznej 107 400 zł na szkodę B. P., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LI. w dniu 9 lutego 2011 roku w K., na terenie parkingu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A., G. T. oraz mężczyzną o nieustalonych danych w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z torebki R. O., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu V. (...) o nr rej. (...) wartości 60 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę (...) Bank SA z siedzibą w J. oraz J. O., a także dokumentów w postaci formularzy NIP, REGON, 2 szt. pieczętek i płyt CD wartości 1 000 zł na szkodę R. O., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LII. w dniu 10 lutego 2011 roku w K., na terenie parkingu Galerii (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki M. S., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu B. (...) o nr rej. (...) wartości 150 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LIII. w dniu 6 lutego 2011 roku w R., na terenie parkingu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), P. A. i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki W. D., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu C. (...) o nr rej. (...) wartości 70 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z kozakami, pantoflami, statywami do aparatów, 3 szt. baterii do kamery, nawigacją, 10 szt. płyt CD powodując straty w wysokości łącznej 71 850 zł na szkodę A. i W. D., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja

2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LIV. w dniu 24 lutego 2011 roku w C., na terenie parkingu sklepu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. A., G. T. oraz mężczyzną o nieustalonych danych w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki M. J. (1), przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu T. (...) o nr rej. (...) KH wartości 150 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę M. J. (1), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LV. w dniu 21 lutego 2011 roku w P., na terenie parkingu sklepu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), P. A.

i G. T. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki M. G., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu B. (...) o nr rej. (...) wartości 170 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z fotelikiem dziecięcym, 2 szt. okularów, towarami ze sklepu (...) i wycieraczkami powodując straty w kwocie łącznej 173 800 zł na szkodę M. G., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia

w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LVI. w dniu 1 marca 2011 roku w P., na terenie Centrum Handlowego (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. A., G. T. i A. O. (1) w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza wartości 1 760 zł z kieszeni kurtki I. B., przy użyciu tego klucza usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia samochodu S. (...) o nr rej. (...) wartości 100 000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na podjęcie działań przez pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LVII. w dniu 18 lutego 2011 roku w T., na terenie parkingu Galerii (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), G. T. i P. A. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki R. B. (2), przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu B. (...) o nr rej. (...) wartości 350 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę (...) Oddział w T. wraz z okularami przeciwsłonecznymi P., kluczami od firmy, projektem domu wartości łącznej 2 000 zł na szkodę R. B. (2), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LVIII. w dniu 1 marca 2011 roku w P., na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), G. T.

i P. A. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki M. K. (2), przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu P. (...) o nr rej. (...) wartości 50 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z nawigacją M., laptopem T., laptopem L., modemem do internetu, pieczętkami służbowymi, dokumentacją służbową powodując straty w kwocie łącznej 58 000 zł na szkodę (...) sp. z o.o. (...) P. oraz garniturem, 2 szt. kurtek sportowych, kluczami od mieszkania i laptopem wartości łącznej 2 000 zł na szkodę T. M., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LIX. w dniu 2 marca 2011 roku w P., na terenie parkingu sklepu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), G. T. i P. A. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki E. P., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu A. (...) o nr rej. (...) wartości 130 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z nawigacją B., CB radio C., okularami P., kluczami, plecakiem S. powodując straty w kwocie łącznej 135 650 zł na szkodę E. P., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LX. w dniu 2 marca 2011 roku w P., na terenie parkingu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), G. T. i P. A., w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki J. G., przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu L. (...) o nr rej. (...) wartości 250 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z dokumentacją, laptopem H., paszportem, 3 szt. pendrive, tokenem do konta firmowego, kluczami umożliwiającymi podpis elektroniczny, 2 szt. pieczętek powodując straty w kwocie łącznej 254 500 zł na szkodę (...) SA oraz portfelem skórzanym z zawartością banknotów o nominalach 1x100 USD oraz 2x50 USD, zegarkiem kwarcowym i paszportem (...) wartości łącznej 650 zł na szkodę J. G., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 275 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

LXI. w dniu 2 marca 2011 roku na ul. (...) w P., działając wspólnie i w porozumieniu z G. T. i P. A. w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, po uprzednim dokonaniu kradzieży klucza z kieszeni kurtki M. M. (1), przy użyciu tego klucza otworzył zamki samochodu T. (...) o nr rej. (...) wartości 70 000 zł i dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z nawigacją, etui z dokumentami, osłonką na pas, kaskiem koloru białego, śrubokrętem, paragonami, kartą wjazdową, kartą parkingową, kartą rabatową, kartą N., 2 szt. pieczętek, dokumentami, kluczami, opakowaniem pyralgina, okularami w oprawkach koloru żółtego i okularami koloru brązowego, ładowarką do telefonu, medalikiem, statuetką, zapalniczką, nożem składanym, miarą, 2 szt. latarek, nawigacją N. z uchwytem i ładowarką powodując straty w kwocie łącznej 71 000 zł na szkodę M. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 11 maja 2007 roku do 20 marca 2008 roku i od 19 grudnia 2008 roku do 8 lutego 2010 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem III K 1783/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa za czyny z art. 291 §1 kk, art. 279 §1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 grudnia 2017 roku, sygn. akt II K 120/11, stosując, w myśl art. 4 § 1 kk, powołane niżej przepisy w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku:

XI. oskarżonego P. S. (1) uznano za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIX aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że dopuścił się go w okresie od grudnia 2010 roku do 3 marca 2011 roku, a także, że w skład grupy wchodził oskarżeni A. O. (1), P. A. i P. S. (1), a także inna ustalona osoba, której sprawa wyłączona została do odrębnego rozpoznania, to jest uznano oskarżonego za winnego występku z art. 258 § 1 kk i za to, na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzono mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. oskarżonego P. S. (1) uznano za winnego zachowań zarzucanych mu w punktach XL – LXI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że:

1. zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od 28 grudnia 2010 roku do 2 marca 2011 roku,

2. oskarżony P. A. dopuścił się zachowań opisanych w akcie oskarżenia w punktach:

- XL – XLII, XLVIII, LIII, LVI – LX - wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), P. A. i inną ustaloną osobą, której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania,

- XLIII – XLVII, XLIX, LII, LXI – wspólnie i w porozumieniu z P. A. i inną ustaloną osobą, której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania,

- L - wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1), P. A. i inną ustaloną osobą, której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania, oraz inną osobą, której tożsamość nie została ustalona,

- LI, LIV - wspólnie i w porozumieniu z P. A. i inną ustaloną osobą, której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania, oraz inną osobą, której tożsamość nie została ustalona,

- LV wspólnie i w porozumieniu z A. O. (1) i inną ustaloną osobą, której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania,

3. wartość skradzionych pojazdów oraz znajdujących się w nich innych rzeczy wynosiła, w odniesieniu do samochodów:

a) O. (...) o nr rej. (...) – 71.700 zł (pkt XL aktu oskarżenia);

b) V. (...) o nr rej. (...) – 52.500 zł, a nadto nawigacja T. (...), fotelik dziecięcy, zegarek H., okulary R. (...), alkomat – o łącznej wartości 3.900 zł (pkt XLI aktu oskarżenia);

c) M. (...) o nr rej. (...) – 77.800 zł, a nadto płyty DVD, ładowarka M. poprzeczka dachowa, stacja multimedialna – o łącznej wartości 5.400 zł (pkt XLII aktu oskarżenia);

d) V. (...) o nr rej. (...) 900 zł (pkt XLIII aktu oskarżenia);

e) T. (...) o nr rej. (...) – 66.700 zł, a nadto produkty spożywcze – o łącznej wartości 100 zł (pkt XLIV aktu oskarżenia);

f) N. (...) o nr rej. (...) – 61.400 zł, a nadto faktury, mapy, wizytówki, ręcznik, czarna parasolka – o łącznej wartości 700 zł (pkt XLV aktu oskarżenia);

g) T. (...) o nr rej. (...) – 56.400 zł (pkt XLVI aktu oskarżenia);

h) T. (...) o nr rej. (...) – 81.300 zł, a nadto laptop T., urządzenie B. (...), aparat cyfrowy O. plecak z materiału N., książka, rękawiczki – o łącznej wartości 2.300 zł (pkt XLVII aktu oskarżenia);

i) V. (...) o nr rej. (...) – 73.900 zł, a nadto bon nr(...) książka obsługi, książka gwarancyjna, czapka z daszkiem, torba prezentowa, dokumentacja dotycząca remontu, zamek Ł. z kompletem kluczy, sekator, atlas samochodowy – o łącznej wartości 665 zł (pkt XLVIII aktu oskarżenia);

j) A. (...) o nr rej. (...) – 70.200 zł, a nadto pilot do bramy wjazdowej i sprzęt stomatologiczny – o łącznej wartości 850 zł (pkt XLIX aktu oskarżenia)

k) N. (...) o nr rej. (...) – 80.200 zł, a nadto krzeselko dla dziecka, 2 pary okularów przeciwsłonecznych, żarówki ksenonowe, kamizelka, gaśnica – o łącznej wartości 7.400 zł (pkt L aktu oskarżenia);

l) V. (...) o nr rej. (...) – 54.200 zł, a nadto dokumenty w postaci formularzy NIP, REGON, 2 sztuki pieczętek, płyty CD – o łącznej wartości 1.500 zł (pkt LI aktu oskarżenia);

m) B. (...) o nr rej. (...) – 106.200 zł (pkt LII aktu oskarżenia);

n) C. (...) o nr rej. (...) – 54.100 zł, a nadto kozaki, pantofle, statywy do aparatów, 3 sztuki baterii do kamery, nawigacja – o łącznej wartości 1.850 zł (pkt LIII aktu oskarżenia);

o) T. (...) o nr rej. (...) – 81.700 zł (pkt LIV aktu oskarżenia);

p) B. (...) o nr rej. (...) – 159.800 zł, a nadto fotelik dziecięcy, 2 pary okularów, towary ze sklepu (...), wycieraczki – o łącznej wartości 3.800 zł (pkt LV aktu oskarżenia);

q) S. (...) o nr rej. (...) – 79.800 zł, a nadto koszt zakupu i kodowania nowego kluczyka, wymiana blokady skrzyni biegów, system alarmu, brelok św. K. – o łącznej wartości 2.860,90 zł (pkt LVI aktu oskarżenia);

r) B. (...) o nr rej. (...) – 293.900 zł, a nadto okulary przeciwsłoneczne P., projekt domu – o łącznej wartości 2.000 zł (pkt LVII aktu oskarżenia);

s) P. (...) o nr rej. (...) – 45.200 zł, a nadto nawigacja M. laptop T., laptop L., modem do Internetu, pieczętki służbowe dokumentacja służbowa, garnitury, 2 sztuki kurtek sportowych, laptop – o łącznej wartości 23.000 zł (pkt LVIII aktu oskarżenia);

t) A. (...) o nr rej. (...) – 97.100 zł, a nadto nawigacja B., CB Radio (...), okulary P. – o łącznej wartości 5.600 zł (pkt LIX aktu oskarżenia);

u) L. (...) o nr rej. (...) – 204.500 zł, a nadto dokumentacja, laptop H., 3 sztuki pendrive – o łącznej wartości 4.500 zł (pkt LX aktu oskarżenia);

v) T. (...) o nr rej. (...) – 71.400 zł, a nadto etui z dokumentami, osłonka na pas, kask koloru białego, śrubokręt, 2 sztuki pieczętek, dokumenty, okulary w oprawkach koloru żółtego i okularami koloru brązowego, ładowarka do telefonu, medalik, statuetka, zapalniczka, nóż składany, miara, 2 sztuki latarek, nawigacja N. z uchwytem i ładowarką – o łącznej wartości 1.000 zł (pkt LXI aktu oskarżenia);

to jest uznano oskarżonego za winnego występku z art. 279 § 1 kk, z art. 13 § 1 kk

w zw. z art. 279 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za to, w myśl art. 11 § 3 kk, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, wymierzono mu karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego P. S. (1) w punktach XI i XII wyroku, wymierzono oskarżonemu karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary orzeczonej w punkcie XIII wyroku zaliczono oskarżonemu P. S. (1) okres tymczasowego aresztowania od 30 marca 2011 roku do 28 czerwca 2012 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XVI. na podstawie art. 46 § 1 kk, zasądzono solidarnie od oskarżonych A. O. (1), P. A. i P. S. (1), tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi im odpowiednio w punktach II, VII, XII wyroku, na rzecz pokrzywdzonych:

1. T. M. – kwotę 15.000 złotych;
2. (...) Sp. z o.o. – kwotę 8.000 złotych;
3. (...) S.A. – kwotę 52.500 złotych;
4. (...) S.A. w W. – kwotę 334.490,25 złotych;
5. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – kwotę 48.900 złotych;
6. R. W. – kwotę 3.900 złotych;
7. (...) S.A. – kwotę 72.900 złotych;
8. (...) S.A. w W. – kwotę 87.600 złotych;
9. (...) S.A. w W. – kwotę 55.950 złotych;
10. (...) S.A. w W. – kwotę 159.800 złotych;
11. I. Ś. – kwotę 73.900 złotych;
12. I. B. – kwotę 1602,01 złotych;

XVIII. na podstawie art. 46 § 1 kk, zasądzono solidarnie od oskarżonych P. A. i P. S. (1), tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi im odpowiednio w pkt VII i XII wyroku, na rzecz pokrzywdzonych:

1. (...) S.A. w W. – kwotę 2.539,86 złotych;
2. (...) S.A. – kwotę 61.400 złotych;
3. (...) S.A. – kwotę 56.400 złotych;
4. (...) S.A. w W. – kwotę 81.300 złotych;
5. (...) S.A. – kwotę 68.500 złotych;
6. R. i J. O. – kwotę 4.021,98 złotych;
7. (...) S.A. w W. – kwotę 106.200 złotych;
8. (...) S.A. w W. – kwotę 32.900 złotych;

XXI. zasądzono od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Toruniu na rzecz adw. T. G. kwotę 2.214 (dwa tysiące dwieście czternaście) złotych brutto tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. S. (1) z urzędu;

XXIII. zwolniono wszystkich oskarżonych od kosztów sądowych, a wydatkami poniesionymi w toku procesu przez Skarb Państwa obciążono Skarb Państwa.

Powyższe orzeczenie zaskarżyli obrońcy oskarżonego P. S. (1).

Adwokat J. Ż. zaskarżył wyrok w pkt XI - XIV i XVI, XVIII.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. skarżonemu wyrokowi zarzucił mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj.:

1. art. 6 k.p.k. poprzez pozbawienie P. S. (1) realnego prawa do obrony, w tym prawa do korzystania z pomocy obrońcy, polegające na prowadzeniu postępowania przez sąd pierwszej instancji pod nieobecność obrońcy na części rozprawy w dniu 04 kwietnia 2017 r., na całej rozprawie w dniu 14 kwietnia 2017 r.

i 19 kwietnia 2017 r. podczas gdy w tych datach oskarżony był pozbawiony wolności

i przebywał w areszcie śledczym, w sytuacji gdy w przypadku P. S. (1) zastosowanie miał art. 80 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., co oznacza, że udział obrońcy był wówczas obligatoryjny, a także polegające na prowadzeniu postępowania przez sąd pierwszej instancji pod nieobecność obrońcy na części rozprawy w dniu 11 września 2017 r., 14 września 2017 r., 16 października 2017 r., 26 października 2017 r., 16 listopada 2017 r., 30 listopada 2017 r., kiedy to przeprowadzono dowody, jak również dopuszczono możliwość zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu P. S. (1) w akcie oskarżenia w pkt LX - LXI, a także możliwość zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu P. S. (1) poprzez zastosowanie,

w myśl art. 4 § 1 k.k., przepisów w brzmieniu obowiązującym pomiędzy datą ich popełnienia;

2. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia z pominięciem ujawnionego na rozprawie dowodu zeznań z świadka M. M. (2) z postępowania przygotowawczego z k. 987 - 989 i k. 1002-1005 akt postępowania;

3. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia z pominięciem ujawnionego na rozprawie dowodu z zeznań świadka M. B. (1) z postępowania przygotowawczego z k. 13-15 akt postępowania;

4. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia z pominięciem ujawnionego na rozprawie dowodu z zeznań świadka M. J. (1) z postępowania przygotowawczego z k. 973-974 akt postępowania;

5. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia z pominięciem ujawnionego na rozprawie dowodu z zeznań świadka E. P. z postępowania przygotowawczego z k. 136-140 akt postępowania;

6. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia z pominięciem ujawnionego na rozprawie dowodu z zeznań świadka J. G. z postępowania przygotowawczego z k. 153-158 akt postępowania;

7. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia z pominięciem ujawnionego na rozprawie dowodu z zeznań świadka S. M. z postępowania przygotowawczego z k. 167-170 akt postępowania;

8. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia z pominięciem ujawnionego na rozprawie dowodu z zeznań świadka P. N. z postępowania przygotowawczego z k. 171-174 akt postępowania;

9. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia z pominięciem ujawnionego na rozprawie dowodu z zeznań świadka M. K. (3) złożonych do protokołu znajdującego się na k. 3832-3833 akt postępowania;

10. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez poczynienie ustaleń co do kradzieży samochodu V. (...) nr rej. (...) na podstawie zeznań świadka R. O. znajdujących się na k. 781, na co wskazuje się na k. 15 uzasadnienia wyroku, w sytuacji, gdy te zeznania nie zostały świadkowi odczytane na rozprawie w dniu 23 listopada 2011 r., ani na rozprawie w dniu 14 lutego 2017 r.

11. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez poczynienie ustaleń co do kradzieży samochodu V. (...) nr rej. (...) na podstawie zeznań świadka J. O. znajdujących się na k. 653, na co wskazuje się na k. 15 uzasadnienia wyroku, w sytuacji, gdy te zeznania nie zostały świadkowi odczytane na rozprawie w dniu 23 listopada 2011 r.

12. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez poczynienie ustaleń co do kradzieży samochodu T. (...) nr rej. (...) na podstawie zeznań świadka M. M. (1) znajdujących się na k. 653, na co wskazuje się na k. 15 uzasadnienia wyroku, w sytuacji, gdy te zeznania nie zostały świadkowi odczytane na rozprawie;

13. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez poczynienie ustaleń co do kradzieży samochodu P. (...) nr rej. (...) na podstawie zeznań świadka J. M. znajdujących się na k. 50, na co wskazuje się na k. 22 uzasadnienia wyroku, w sytuacji, gdy te zeznania nie zostały świadkowi odczytane na rozprawie;

14. art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 16 listopada 2017 r., pochodzącego od oskarżyciela publicznego, wniosku o przesłuchanie świadka K. J. (2), syna pokrzywdzonego K. J. (1), na okoliczność kradzieży z włamaniem samochodu V. (...) nr rej. (...), w sytuacji, gdy K. J. (2) towarzyszył ojcu w chwili kradzieży kluczyków samochodowych, a jego zeznania mogły dostarczyć wiadomości o sprawcach tego czynu, co sprawiło że nie zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, w szczególności gdy w postępowaniu przygotowawczym świadek K. J. (2), składał stosowne zeznania, k. 1556-1556, a także zeznawał na rozprawie w dniu 15 marca 2012 r., czyli jeszcze przed tym gdy odroczone rozprawy były prowadzone od nowa;

15. art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 16 listopada 2017 r., pochodzącego od oskarżyciela publicznego, a podzielanego przez oskarżonego P. S. (1), wniosku o bezpośrednie odtworzenie nagrań zapisanych na płytach CD, znajdujących się na k. 45a, 56a, 637, 683, 687, 691, 838, 941, 984, 1182, 1566, 1570, 1576, 1580, 1586, 1591, w sytuacji, gdy dowody te są przydatne do stwierdzenia okoliczności związanych z obecnością P. S. (1) w miejscu popełnienia czynów, które przypisuje się temu oskarżonemu;

16. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 09 stycznia 2017 r., wniosku dowodowego obrońców oskarżonego S. i T. o ponowne przeprowadzenie czynności okazania i wskazanie, że czynność ta prowadziła do przedłużenia postępowania, w sytuacji, gdy powtórzenie tej czynności było konieczne albowiem sąd pierwszej instancji, działając na podstawie art. 404 § 2 k.p.k., prowadził odroczone rozprawy od początku, co oznacza, że był zobligowany do ponownego przeprowadzenia tych czynności z zakresu gromadzenia materiału dowodowego;

17. art. 366 § 1 k.p.k. i w zw. art. 167 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie dowodu ze złożonych w postępowaniu przygotowawczym zeznań świadka T. M. zawartych w protokole ustnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa k. 179-184 i protokole przesłuchania świadka z k. 187-188;

18. art. 366 § 1 k.p.k. i w zw. art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka - żony A. K., na okoliczność kradzieży na szkodę pokrzywdzonego samochodu T. (...);

19. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, albowiem wybiórczą, ocenę całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na uznaniu wyjaśnień oskarżonego A. O. (1) i P. A. za wiarygodne w części dotyczącej sprawstwa P. S. (1), co od zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy wyjaśnień A. O. (1) P. A. w ogóle nie można potraktować, jako wartościowych i wiarygodnych dowodów, albowiem oskarżeni ci wyjaśniali fałszywie na temat ich działań podczas policyjnej blokady w L., dążąc jedynie do umniejszenia swojej winy, a obciążali P. S. (1) swoimi wyjaśnieniami chcąc skorzystać z instytucji przewidzianej w art. 60 § 3 k.k., podczas gdy nie byli w ogóle w

stanie wskazać konkretnych zachowań P. S. (1), których miał dokonać w ramach zarzucanych mu czynów i jego roli w zorganizowanej grupie przestępczej;

a które to wszystkie, wyżej wskazane, naruszenia przepisów postępowania skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegającym na nieuprawnionym i bezpodstawnym przyjęciu, że P. S. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 258 § 1 k.k., a także z art. 279 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k., w sytuacji gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. zw. z art. 437 § 1 k.p.k., obrońca wniósł o uchylenie skarżonego orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Adwokat T. G., na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego P. S. (1) w całości.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi powyższemu zarzucił:

- obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań i doświadczenia życiowego, bezkrytyczne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów w sytuacji gdy:

1. odnośnie czynu z punktu XI wyroku:

- zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na wysunięcie wniosków, iż oskarżony w okresie od grudnia 2010 roku do marca 2011 roku brał udział w zorganizowanej grupie, w której skład wchodził oskarżony A. O. (1), P. A. a także inna ustalona osoba, której sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na dokonywaniu przestępstw, polegających na dokonywaniu kradzieży z włamaniem do samochodów, gdzie jego rola sprowadzała się do kradzieży pokrzywdzonym kluczyków od pojazdów, gdyż jedynymi dowodowymi na podstawie których Sąd I instancji ustalił winę oskarżonego są wyjaśnienia współoskarżonych P. A. i A. O. (1), którzy mieli interes prawny aby pomawiać oskarżonego,

2. odnośnie czynów z punktu XII wyroku :

- jedynymi dowodami obciążającymi oskarżonego są wyjaśnienia współoskarżonych P. A. i A. O. (1)

- żaden z kilkudziesięciu świadków zeznających w niniejszym postępowaniu oprócz świadka S. Ś., który nie kojarzył w ogóle P. S. (1) z utratą kluczyków nie rozpoznał oskarżonego jako sprawcę zarzucanych mu czynów - opinia antropologiczna sporządzona przez biegłego antropologa sądowego B. M. nie daje podstaw do wnioskowania, iż na ujawnionym do badania materiale znajduje się oskarżony P. S. (1) i to pomimo prób polepszenia graficznego przekazanych do badania zapisów

- Sąd I Instancji oparł się bezkrytycznie na dowodach z wyjaśnień współoskarżonych P. A. i A. O. (1), pomimo, iż oni złożyli wyjaśnienia obciążające pozostałych współoskarżonych w tym P. S. (1) aby uniknąć odpowiedzialności karnej i zastosowania właściwej kwalifikacji prawnej czynu za usiłowanie zabójstwa policjantów (pomimo, iż Sąd ustalił, iż oskarżeni „próbowali niemalże za wszelką cenę pokonać blokadę ... poprzez jazdę z dużą prędkością w kierunku policjantów realizujących swoje czynności służbowe zmierzające do zatrzymania oskarżonych - znajdujących się zarówno w pojazdach służbowych, jak i bezpośrednio na jezdni i poboczu”) oraz w celu uzyskania korzyści procesowej

w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary i łagodnych wyroków co miało też miejsce w niniejszym postępowaniu

- przeprowadzone dowody z eksperymentów procesowych z udziałem P. A. i A. O. (1) dowodzą jedynie, iż w/w oskarżeni brali osobiście udział w przestępstwach których przebieg szczegółowo opisywali

- wersja przedstawiona przez oskarżonego P. A. ewoluowała

w trakcie trwania postępowania - podczas pierwszych przesłuchań konsekwentnie nie przyznawał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, dopiero na późniejszym etapie postępowania złożył wyjaśnienia które za wiarygodne uznał Sąd I Instancji.

Co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegającego na ustaleniu, iż zachowanie oskarżonego wyczerpywało znamiona przestępstw opisanych w punktach XI i XII wyroku.

Wobec tak przedstawionych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonego nie zasługiwały na uwzględnienie. Nie stwierdzono bowiem, by Sąd I instancji, wydając zaskarżony wyrok, dopuścił się obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na jego treść.

W pierwszej kolejności, Sąd odwoławczy zdecydował o odniesieniu się do podniesionych w apelacjach zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania. Przy czym w punktach od 1 do 18 zostaną omówione zarzuty kolejno przedstawione w apelacji adw. J. Ż., w tym wyartykułowane wyłącznie w jej uzasadnieniu, w pkt 19 zarzut przedstawiony w pkt 19 w apelacji tego obrońcy, jak

i zaprezentowany w apelacji adw. T. G.. Następnie jeszcze w tym punkcie Sąd odwoławczy odniesie się do pozostałych kwestii, w tym do sformułowanych w apelacjach obydwu obrońców zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych. Przy czym w pkt 21 znajdzie się odniesienie do zarzutu rażącej niewspółmierności – surowości kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego, który został zawarty w uzasadnieniu apelacji adw. T. G., a także podsumowanie.

1.

Sąd odwoławczy nie stwierdził, by w przedmiotowej sprawie doszło do obrazy art. 6 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Zatem przedstawiony w tej części zarzut obrońcy oskarżonego, który starał się wykazać, że P. S. (1) pozbawiony był realnego prawa do obrony, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Obraza według obrońcy miała po pierwsze polegać na tym, że Sąd I instancji prowadził postępowanie pod nieobecność obrońcy na części terminu rozprawy, która odbyła się 4.04.2017r., i całości terminów wyznaczonych na 14.04.2017r. i 19.04.2017r., gdy w tych datach oskarżony był pozbawiony wolności. Na tych terminach jak wskazuje adw. J. Ż. udział obrońcy w rozprawie był obligatoryjny.

W tym zakresie, rację ma obrońca, gdy wskazuje, że zastosowanie znajdował przepis art. 80 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do 30.06.2015r. Wynikało to z art. 34 ustawy z dnia 27.09.2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013 poz. 1247), zgodnie z którym w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, do zakończenia postępowania w danej instancji, przepis art. 80 k.p.k. stosuje się w brzmieniu dotychczasowym. Wobec tego zastosowanie miał przepis art. 80 k.p.k. w brzmieniu: „Oskarżony musi mieć obrońcę w postępowaniu przed sądem okręgowym jako sądem pierwszej instancji, jeżeli zarzucono mu zbrodnię lub jest pozbawiony wolności. W takim wypadku udział obrońcy w rozprawie głównej jest obowiązkowy,

a w rozprawie apelacyjnej i kasacyjnej, jeżeli prezes sądu lub sąd uzna to za konieczne”. Faktycznie było też tak jak wskazał apelujący, że obrońca (wówczas

z wyboru) oskarżonego – adw. T. G. nie był obecny na terminach rozprawy 14 i 19.04.2017r., a na terminie 4.04.2017r. nie brał udziału w części przeprowadzonych wówczas czynności. Rzecz jednak w tym, że wbrew przekonaniu apelującego nie można przyjąć, by te nieobecności mogły świadczyć o zasadności przedstawionego przez obrońcę zarzutu obrazy art. 6 k.p.k., do czego Sąd odniesie się w dalszej części uzasadnienia. Zważywszy na treść zarzutu, istotne jest podkreślenie, że nie doszło również do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Zgodnie z tym ostatnim przepisem, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy uchyla zaskarżone orzeczenie, jeśli oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 80 k.p.k. lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy.

Przede wszystkim o tym, że nie doszło do obrazy przywołanego przez obrońcę art. 6 k.p.k., jak art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., świadczy przebieg rozprawy na wskazanych terminach. 4.04.2017r. - P. S. (1) nie stawiał się prawidłowo zawiadomiony, oświadczył, że nie chce brać udziału w rozprawie. Obrońca oskarżonego adw. T. G. stawiał się po sprawdzeniu obecności i poinformowaniu o wniosku oskarżonego G. T. o odroczenie terminu rozprawy. Wniosek został uwzględniony. Nie przeprowadzono jakichkolwiek czynności dowodowych. Przewodniczący zarządził przerwę w rozprawie do 14.04.2017r. i odwołał termin wyznaczony na 5.04.2017r. (k.10001-10002, tom LI). Na terminach: 14.04.2017r. i 19.04.2017r. – P. S. (1) nie stawiał się, uprzednio oświadczył, że nie chce brać udziału w rozprawie, nie stawiał się jego obrońca adw. T. G., zawiadomiony prawidłowo, nie przeprowadzano dowodów. Na pierwszy z wymienionych terminów nie stawili się pozostali oskarżeni i ich obrońcy, nie stawiał się biegły, przerwano rozprawę do 19.04.2017r. (k.10018-10019). Na drugim z nich, z uwagi na treść zaświadczenia lekarskiego wystawionego przez lekarza sądowego, który dotyczył innego oskarżonego i jego wniosek, w którym wykazał niezdolność do stawiennictwa, Przewodniczący zarządził przerwę do 18.05.2017r. Ponadto Sąd na podstawie art. 217 § 1 i 2 k.p.k. wezwał wskazaną w treści postanowienia Przychodnię do nadesłania dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia oskarżonego, co do którego przedstawiono zaświadczenie lekarskie. Wydano zarządzenia związane z organizacją kolejnego terminu rozprawy i zwrócono się o udzielenie informacji na temat planowanego zabiegu, co dotyczyło innego oskarżonego (k.10023-10024).

Sąd odwoławczy podziela stanowisko wyrażone w komentarzu do Kodeksu postępowania karnego i art. 439, teza 96, pod redakcją Dariusza Świeckiego (LEX), że wykładnia funkcjonalna przepisu art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. prowadzi do wniosku, iż „uchybienie to ma miejsce jedynie wtedy, gdy sąd na rozprawie lub posiedzeniu rozpoznawał sprawę. W przypadku rozprawy będą to czynności związane z ujawnieniem na tym forum okoliczności stanowiących podstawę wyroku (art. 410). W fazie wstępnej rozprawy są to okoliczności dotyczące osoby oskarżonego (art. 213 § 1), a na etapie przewodu sądowego – przeprowadzanie dowodów na rozprawie. Konieczny jest również udział obrońcy niezbędnego w głosach końcowych”. Komentator zasadnie też wskazuje, że „chwilowa nieobecność obrońcy na rozprawie, ale przed przystąpieniem do rozpoznania sprawy, np. w czasie sprawdzania stawiennictwa czy podczas podejmowania decyzji o charakterze porządkowym, np. o przerwie lub o odroczeniu rozprawy, czy nawet przy podejmowaniu decyzji dowodowych, nie stanowi omawianej (...) bezwzględnej przyczyny odwoławczej.” Stanowisko wyrażone w tej części komentarza trafnie zostało wywiedzione przy odwołaniu do ratio legis wprowadzenia instytucji obrony obligatoryjnej, którym było założenie, że oskarżony nie jest w stanie bronić się sam. Stąd wskazano, że „obrona taka podejmowana jest podczas merytorycznego rozpoznawania sprawy”.

Mając to na uwadze, Sąd odwoławczy doszedł do wniosku, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Nadto, zważywszy na przytoczony przebieg rozprawy, brak podstaw do przyjęcia, że oskarżony został pozbawiony prawa do realnej, obligatoryjnej obrony. Nie sposób bowiem uznać, by realizowanie obrony oskarżonego zostało wówczas w sensie materialnym uniemożliwione z powodu niezachowania warunków, które czyniłyby tę obronę realną, a zatem nie stwierdzono, by doszło do obrazy art. 6 k.p.k.

Pozostałe nieobecności obrońcy, wymienione przez apelującego, należało już rozpatrywać wyłącznie na gruncie przedstawionego przez niego zarzutu obrazy art. 6 k.p.k. Od czasu, gdy P. S. (1) został zwolniony z Aresztu Śledczego W. w dniu 12.05.2017r. (k. 10077, 10295 t. LI, LII) obrona oskarżonego przestała mieć charakter obligatoryjny, czego nie kwestionuje apelujący.

Na wstępie trzeba przypomnieć przebieg terminów rozprawy, do których odwołuje się obrońca oskarżonego. I tak, 11.09.2017r. (k. 10212-10213, t. LII) P. S. (1) nie stawiał się, zawiadomiony prawidłowo. Na początku rozpoznania sprawy na tym terminie nie stawiał się obrońca oskarżonego, to jest adw. T. G., zawiadomiony prawidłowo. Sąd, na tym terminie i na kolejnych, na których nie stawiał się oskarżony, wydał postanowienie o prowadzeniu rozprawy pod jego nieobecność, bo m.in. był prawidłowo zawiadomiony, złożył wyjaśnienia. Przesłuchano biegłego B. M., który podtrzymał swoje wcześniejsze opinie. Wówczas stawiał się obrońca oskarżonego. Strony zgodziły się na ujawnienie bez odczytywania wcześniejszej opinii ustnej, bo ją znają. Po ujawnieniu, biegły podtrzymał ją.

14.09.2017r. (k. 10229-10232, t.LII) nie stawiał się oskarżony, jak i na początkowym etapie tego terminu jego obrońca, prawidłowo zawiadomieni. Przystąpiono do przesłuchania E. P., wydano postanowienie o odczytaniu jej zeznań. Przed odczytaniem stawiał się obrońca oskarżonego i brał udział w dalszych czynnościach.

16.10.2017r. (k. 10281-10233v, t. LII) nie stawili się oskarżony i jego obrońca, prawidłowo zawiadomieni. Na tym terminie przeprowadzono postępowanie dowodowe w postaci odebrania zeznań od świadków J. S. (2), S. M., P. N. i uznano za ujawnione bez odczytywania zeznania M. J. (2) i K. J. (1).

26.10.2017r. (k. 10293-10294, t. LII) nie stawiał się oskarżony, jak i na początkowym etapie tego terminu jego obrońca, prawidłowo zawiadomieni. Przesłuchano świadka A. K.. Po wydaniu postanowienia o odczytaniu jego wcześniejszych zeznań, stawiał się obrońca oskarżonego i do końca uczestniczył przeprowadzonych czynnościach.

16.11.2017r. (k. 10300-10303, t. LII) nie stawili się oskarżony i jego obrońca prawidłowo zawiadomieni. Na tym terminie Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy zawarty w akcie oskarżenia o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. J. (2). Oczytał zeznania świadków B. P. i A. P.. Uznał za ujawnione bez odczytywania zapisy video zawarte na płytach DVD przechowywanych na k. 2122, 2135, 2347, 2146, 2021, 478b, 637. Przewodniczący poinformował o uszkodzeniu płyty z k. 2353. Następnie Sąd oddalił wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z nagrań monitoringu na płytach z k. 45a, 56a, 637 (z wyjątkiem jednego pliku), 683, 687, 691, 838, 941, 984, 1182, 1566, 1570, 1576, 1580, 1586, 1586, 1586, 1591, jak też wnioski o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków zawnioskowanych do ujawnienia w akcie oskarżenia

w oparciu o art. 333 § 2 k.p.k. W końcu wydano postanowienie, w którym zawarto pouczenie o możliwości zmiany opisu i kwalifikacji prawnej m.in. zachowań P. S. (1) opisanych w pkt XL – LXI poprzez przyjęcie, że stanowią jeden czyn zabroniony, przy czym zachowanie opisane w punkcie XLVII aktu oskarżenia, opisane w zmieniony sposób, obejmować również może znamiona czynów zabronionych opisanych w art. 275 § 1 k.k. oraz art. 278 § 5 k.k. – i zakwalifikowanie całego tak opisanego czynu z art. 279 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

30.11.2017r. (k. 10308-10311v, t. LIII) stawiał się oskarżony, nie stawiał się na początkowym etapie tego terminu jego obrońca, prawidłowo zawiadomiony. Sąd Okręgowy wydał postanowienia o ujawnieniu kolejnych dowodów bez odczytywania, jak i o uprzedzeniu o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej poprzez zastosowanie przepisów w brzmieniu obowiązującym pomiędzy datą ich popełnienia a 30.06.2015r. w myśl art. 4 § 1 k.k. Po zarządzeniu przerwy, stawiał się obrońca oskarżonego adw. K. J. (3) w substytucji adw. T. G.. Dalsze czynności przebiegały z jego udziałem. Obrońca złożył wniosek o odtworzenie wszystkich nagrań z monitoringu, które znajdują się w aktach sprawy. Sąd wydał postanowienie o nieuwzględnieniu tego wniosku. Po zamknięciu przewodu sądowego obrońca wygłosił mowę końcową.

W przekonaniu Sądu odwoławczego zaprezentowany przebieg rozprawy, na wymienionych terminach, nie świadczył o tym, że oskarżony pozbawiony był realnej obrony ze strony adw. T. G., a zatem nie doszło do obrazy art. 6 k.p.k.

Trzeba zwrócić uwagę na to, że adw. T. G. pełnił funkcję obrońcy oskarżonego z wyboru przez kilka lat, począwszy od 31.03.2011r., gdy oskarżony udzielił mu pełnomocnictwa (k. 774). W toku drugiego postępowania prowadzonego przez Sąd I instancji P. S. (1) w piśmie z dnia 7.05.2017r. zawarł wniosek o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu z uwagi na fakt przerwania współpracy z dotychczasowym obrońcą. Potwierdził to adw. T. G. na rozprawie w dniu 18 maja 2017r. (k. 10048-10050, t. LI), składając oświadczenie, że

z dniem dzisiejszym przestaje pełnić funkcję obrońcy z wyboru. Wyjaśnił przy tym, że ustanie stosunku obrony nie ma związku z kwestią ustalenia linii obrony, czy też utratą zaufania. Wówczas, Sąd Okręgowy, pozostając w błędnym przekonaniu, że P. S. (1) jest pozbawiony wolności (pozostawał wówczas do dyspozycji innego organu), a zatem obrona ma charakter obowiązkowy, wydał postanowienie,

w którym na podstawie art. 378 § 1 k.p.k. w zw. z art. 80 k.p.k. i art. 34 ustawy

z 27.09.2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw wyznaczył P. S. (1) obrońcę z urzędu w osobie adw. T. G.. Od tego momentu, adw. T. G. występował jako obrońca z urzędu oskarżonego do zakończenia postępowania. Sąd I instancji nie zwolnił go bowiem z pełnienia tej funkcji, gdy uzyskał informację, że oskarżony nie jest pozbawiony wolności. Nie oznaczało to jednak, by obrona ta miała charakter obowiązkowy. Taki charakter utraciła bowiem od momentu zwolnienia oskarżonego

z aresztu, gdy jednocześnie nie ujawniły się inne okoliczności świadczące o jej obligatoryjności. Konieczne też dla oceny zarzutu apelującego jest zauważenie, że oskarżony nigdy nie zgłaszał zastrzeżeń do obrońcy i realizowanej przez niego funkcji, zarówno gdy pełnił ją jako obrońca z wyboru, jak i gdy był obrońcą z urzędu. Zarówno w czasie postępowania przygotowawczego, pierwszego postępowania sądowego i co istotne drugiego postępowania sądowego - sposób świadczenia obrony, zaangażowanie w wykonywanie związanych z tym obowiązków wyrażające się w aktywności na rozprawie, m.in. w zadawanych pytaniach, składanych wnioskach, przekonuje o realności obrony, wynikającej z uzgodnionej

z oskarżonym linii. Nie zmienia tego wniosku to, że adw. T. G.,

w czasie, gdy obrona miała charakter fakultatywny, nie wziął udziału

w zaprezentowanych częściach rozprawy, która toczyła się w ponownie prowadzonym przez Sąd I instancji postępowaniu. W tym kontekście trzeba zauważyć, że obrońca stawiając się na terminach 11,14 września, 26 października, 30 listopada 2017 roku mógł zorientować się bez trudu jaki był przebieg dotychczasowych czynności, w ostatnim przypadku takich informacji mógł mu udzielić obecny na rozprawie oskarżony, a zatem nie sposób uznać, by jego nieobecność mogła pozbawić P. S. (1) prawa do obrony. Nie można też uznać, by nieobecność na pozostałych terminach należało potraktować jako równoznaczną z pozbawieniem oskarżonego tego prawa. Obecność nie była obowiązkowa, obrońca znał treść uprzednio złożonych przez świadków zeznań. Tak oskarżony, jak obrońca mieli możliwość zapoznania się z przebiegiem rozprawy

w dniu 16.10.2017 r. i 16.11.2017r., gdyby uznali to za celowe. Apelujący nie wykazał, by nieobecność obrońcy w wymienionych fragmentach rozprawy mogła mieć wpływ na treść wyroku. Nie można też uznać, by oskarżony pozbawiony został realnej obrony poprzez nieobecność obrońcy w czasie, gdy Sąd Okręgowy oddalał wnioski dowodowe. Ponieważ obrońca nie mógł wpłynąć na te rozstrzygnięcia, choć podjął taką próbę wnosząc o odtworzenie nagrań z monitoringu na ostatnim

z zaprezentowanych terminów. Jeśli chodzi o pouczenia o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej, to z możliwości zmiany, jak zaprezentowana w pierwszym postanowieniu, strony zdawały sobie sprawę, od czasu pierwszego postępowania prowadzonego w sprawie. Natomiast jeśli chodzi o pouczenie, oparte na treści art. 4 § 1 k.k., to przecież obrońca musiał zdawać sobie sprawę z brzmienia tego przepisu, a więc z obowiązku sądu zastosowania ustawy obowiązującej uprzednio, jeśli jest względniejsza dla sprawcy. Istotne jest też, że oskarżony mógł brać udział we wszystkich terminach rozprawy, sam z tego prawa niejednokrotnie rezygnował, nie zgłaszał zastrzeżeń co do sposobu realizowania obrony przez adw. T. G., w tym jego nieobecności na określonych jej etapach. Oskarżony nie przedstawił też Sądowi I instancji żądania nieprowadzenia czynności dowodowych

w czasie rozprawy pod nieobecność obrońcy. W tej sytuacji z pewnością nie można było przyjąć, by oskarżony został pozbawiony realnego prawa do obrony, nawet jeśli obrońca nie brał udziału we wskazanych fragmentach rozprawy. Sąd Okręgowy nie miał natomiast żadnych powodów do tego, żeby z urzędu podejmować decyzję o nieprzebiegu rozprawy pod nieobecność obrońcy, gdy ta nie była obowiązkowa, a zarówno oskarżony, jak i jego obrońca byli prawidłowo zawiadomieni o kolejnych jej terminach. W tym zakresie trzeba mieć na uwadze treść art. 117 § 2 k.p.k. Zgodnie

z tym przepisem, „Czynności nie przeprowadza się, jeśli osoba uprawniona nie stawiła się, a brak dowodu, że została o niej powiadomiona (...), a także wtedy, gdy osoba ta usprawiedliwiła należycie niestawiennictwo i wnosi o nieprzebieganie czynności bez jej obecności, chyba że ustawa stanowi inaczej”. Bez wątplenia, zarówno oskarżony, jak i jego obrońca byli prawidłowo zawiadamiani o terminach rozprawy, a kiedy się nie stawiali nie wnosili o nieprzebieganie czynności bez ich obecności. Nie jest przy tym prawdą, że oskarżony nie miał wpływu na niestawiennictwo obrońcy. Z akt sprawy nie wynika, by oskarżony miał utrudniony kontakt z obrońcą. Na każdym etapie mógł zainteresować się przebiegiem rozprawy

i gdyby miał zastrzeżenia co do sposobu obrony nie było przeszkód, aby je zgłosił Sądowi orzekającemu w sprawie. Nie można też przyjąć, że nieobecność obrońcy na wskazanych terminach rozprawy była wyrazem zaniedbania z jego strony, czy niewłaściwego wykonywania obowiązków, a także, by ta nieobecność zaszkodziła oskarżonemu. Na marginesie zauważyć trzeba, że orzeczenia, do których odwołuje się apelujący zostały wydane na tle odmiennych stanów faktycznych, a zatem zawarte w nich tezy nie mogły świadczyć o zasadności przedstawionego przez niego zarzutu obrazu art. 6 k.p.k. w niniejszej sprawie, który okazał się chybiony.

2.

Niezasadny okazał się zarzut obrazu art. 410 k.p.k. przedstawiony w pkt 2 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LXI, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 2.03.2011r. w P., na szkodę M. M. (2) i dotyczyła samochodu T. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 23-24 uzasadnienia w oparciu o zeznania M. M. (2) z k. 1210-1211, 3635v-3636, 9800v-9801v. Na kartach 60-61 uzasadnienia Sąd dokonał oceny zeznań świadka. Nie budziły one zastrzeżeń Sądu odwoławczego.

Przypomnieć trzeba, że artykuł 410 k.p.k. nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Jest to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają sprzeczne okoliczności. Nie można więc zarzutu apelacyjnego opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie

w sposób określony w art. 7 k.p.k. (podobnie postanowienia SN: z 14.06.2013 r., IV KK 82/13, LEX nr 1350322; z 28.02.2013r., IV KK 389/12, LEX nr 1294454).

Nie można w niniejszej sprawie twierdzić, że Sąd Okręgowy wydał orzeczenie z pominięciem ujawnionego na rozprawie dowodu z zeznań świadka M. M. (2) z postępowania przygotowawczego z k. 987-989 i 1002-1005 akt sprawy skoro, jak zasadnie zauważył apelujący, zeznania przywołane w zarzucie zostały ujawnione przez Sąd I instancji w toku rozprawy (k. 9800v-9801v, t. L). Ponadto, Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, które przywołuje obrońca, a w których świadek początkowo podawał nieprawdziwe informacje na temat okoliczności zaboru samochodu, wskazując, iż utracił go na skutek dokonanego na nim rozboju. Świadczy o tym treść uzasadnienia wyroku na k. 60-61. Obrońca nie przedstawił argumentów świadczących o wadliwości dokonanej w tym zakresie oceny dowodów. Ocena ta jawiła się jako prawidłowa, albowiem uwzględniała zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

W związku z tym, nie może nasuwać żadnych zastrzeżeń poczynienie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych m.in. w oparciu o przywołane na k. 24 uzasadnienia zeznania M. M. (2), w których opisał okoliczności, w jakich utracił samochód, w tym wskazując na miejsce, czas, co robił w T., że o utracie kluczyków od samochodu, które miał w

kieszeni zorientował się dopiero na parkingu po wyjściu z T., odniósł się też do zeznań złożonych początkowo, z których wynikało, że przed biurem, gdzie dostrzegł dwóch mężczyzn, wyrwano mu kluczyki i jednoznacznie przyznał, że mówił wówczas nieprawdę, dodał, iż nie jest w stanie rozpoznać sprawców (k. 1210-1211, t. XI). Podobnie opisał zdarzenie, przesłuchiwany po raz pierwszy, w postępowaniu sądowym. Wówczas odczytano mu zeznania z k. 988-989v, których nie podtrzymał i stwierdził, że prawda wyglądała inaczej, był zdenerwowany. Po odczytaniu zeznań z k. 1002v-1003v – podtrzymał je do momentu wyjścia z T., potem to co mówił nie polegało na prawdzie, bo samochód został skradziony sprzed T.. Podtrzymał natomiast m.in. zeznania z k. 1210-1211. Nie rozpoznał żadnego z oskarżonych (k. 3635v-3636, t. XIX). W toku drugiego rozpoznania sprawy świadek m.in. podtrzymał zeznania z k. 3635v-3636, a nie podtrzymał tych z k.988-989v i 1002v-1003v (k. 9800v-9801v, t. L). Na marginesie trzeba zauważyć, że na przywołanych przez apelującego k. 1004-1005 znajduje się notatka urzędowa dotycząca zgłoszenia kradzieży pojazdu T. (...) sporządzona przez Dyżurnego Wydziału (...) KP P.

3.

Niezasadny jest zarzut obrazy art. 410 k.p.k. przedstawiony w pkt 3 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LVII, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 18.02.2011r. w T., na szkodę M. B. (2) i dotyczyła samochodu B. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 16-17 uzasadnienia w oparciu o zeznania M. B. (1) z k. 52, 459v-460, 3620v-3621, 9655-9656, 10230v.

Tu trzeba przypomnieć, że przepisy art. 410 k.p.k., jak i art. 424 k.p.k. nie nakładają na sąd orzekający bezwzględneho obowiązku przywoływania w uzasadnieniu orzeczenia wszystkich dowodów. Sąd, mając na uwadze całokształt przeprowadzonych dowodów, zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny, ma prawo oprzeć się na jednych, a pominąć inne, gdy ich treści są zbieżne (wyrok SN z 10.08.2011r., III KK 444/10, OSNwSK 2011, poz. 1437).

Fakt, iż Sąd Okręgowy nie powołał w podstawie ustaleń faktycznych zeznań M. B. (1) z k.13-15 nie oznaczał, by dowód ten pominął, skoro zeznania te zostały odczytane podczas przesłuchania M. B. (1) w toku rozprawy (k. 9655-9655v, t. XLIX).

M. B. (1) w zeznaniach znajdujących się na k. 13-15 opisała m.in. co robili z mężem przed przyjazdem do Galerii (...), co robili na jej terenie, jakie wówczas poczyniła obserwacje, w tym, iż zwróciła uwagę na dwóch mężczyzn stojących blisko męża, oczekującego na dokonanie zakupu w cukierni (...), a następnie przy wyjściu jej uwagę zwrócił mężczyzna, który nerwowo się rozglądał.

Podczas przesłuchania na k. 52 M. B. (1) również opisała sytuację we wspomnianej cukierni, gdy za jej mężem stało dwóch mężczyzn.

Natomiast R. B. (2) podczas przesłuchania do protokołu z k. 3-6 (przywołanego w podstawie dokonanych ustaleń) wskazał m.in. na to, że pilota z kluczykiem schował do kieszeni, opisał sytuację, gdy następnie byli w cukierni (...), żona poszła usiąść, a on stał w kolejce, wówczas odczuł jakby stało za nim dużo ludzi, zwrócił uwagę na mężczyznę, który zachowywał się jak złodziej, wykonywał nerwowe ruchy, rozglądał się.

Zarówno M. B. (1), jak i jej mąż nie rozpoznali wśród okazanych im osób nikogo z oskarżonych (k. 3619v-3620, 3620v-3621, t. XIX).

Ta analiza nie pozostawia wątpliwości co do tego, że nie było błędem, iż Sąd I instancji nie powołał wskazanych przez obrońcę zeznań M. B. (1)

w podstawie ustaleń faktycznych, skoro te były zbieżne z zeznaniami jej męża i innymi jej zeznaniami. Z pewnością też nie jest prawdziwe twierdzenie obrońcy, że Sąd Okręgowy wydał zaskarżony wyrok z pominięciem wskazanych przez niego zeznań.

4.

Nietrafny jest zarzut obrazy art. 410 k.p.k. przedstawiony w pkt 4 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LIV, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 24.02.2011r. w C., na szkodę M. J. (1) i dotyczyła samochodu T. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 19-20 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania M. J. (1) z k. 955-956, 973v, 2223-2224, 4093, 4094-4094v, 4095, 4099v-4100, 9801v-9802. Już z tego wynika, że Sąd we właściwym miejscu uzasadnienia powołał zeznania świadka, do których odwołuje się skarżący, a których treść znajdowała się dokładnie na k. 973v, jako stanowiących podstawę dokonanych ustaleń faktycznych (w zeznaniach tych świadek wskazywał, że zgłosił kradzież samochodu, który w dniu przesłuchania został odnaleziony, obejrzał go i odebrał). Sąd Okręgowy nie dopuścił się więc uchybienia sugerowanego przez apelującego.

5.

Niezasadny jest zarzut obrazy art. 410 k.p.k. przedstawiony w pkt 5 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LIX, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 2.03.2011r. w P., na szkodę E. P. i dotyczyła samochodu A. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 22-23 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania E. P. z k. 1273-1275, 1299v-1300, 1301v-1302, 2192v, 3833v-3836, 4659-4660, 10229v-10230.

Nie sposób uznać, by Sąd I instancji dopuścił się uchybienia polegającego, jak twierdzi obrońca oskarżonego, na pominięciu zeznań E. P. z k. 136-140, gdy na tych stronach znajduje się kopia protokołu jej przesłuchania, którego oryginał umieszczony jest na k. 1272-1275 (treść zeznań jest dokładnie na k. 1273-1275).

6.

Niezasadny jest zarzut obrazy art. 410 k.p.k. przedstawiony w pkt 6 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LX, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 2.03.2011r. w P., na szkodę J. G. i dotyczyła samochodu L. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 25-26 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania J. G. z k. 519-520v, 533, 1717, 4000-4000v, 9656-9656v, 10131-10131v.

Nie sposób uznać, by Sąd I instancji dopuścił się uchybienia polegającego, jak twierdzi obrońca oskarżonego, na wydaniu orzeczenia z pominięciem zeznań J. G. z k. 153-158, gdy na tych stronach znajduje się kopia protokołu jego przesłuchania, którego oryginał umieszczony jest na k. 518-520v, złożone wówczas zeznania, których treść znajduje się na k. 519-520v, zostały ujawnione i stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

7.

Niezasadny jest zarzut obrazy art. 410 k.p.k. przedstawiony w pkt 7 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się również do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LX, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 2.03.2011r. w P., na szkodę J. G. i dotyczyła samochodu L. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 25-26 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania S. M. z k. 527v-528, 3623-3623v, 9657v, 10282.

Nie sposób uznać, by Sąd I instancji dopuścił się uchybienia polegającego, jak twierdzi obrońca oskarżonego, na wydaniu orzeczenia z pominięciem zeznań S. M. z k. 167-170, gdy na tych stronach znajduje się niekompletna kopia protokołu jego przesłuchania, którego oryginał umieszczony jest na k. 527-528, a złożone wówczas zeznania, których treść znajduje się na k. 527v-528 zostały ujawnione i stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

8.

Podobnie niezasadny jest zarzut obrazy art. 410 k.p.k. przedstawiony w pkt 8 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się również do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LX, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 2.03.2011r. w P., na szkodę J. G. i dotyczyła samochodu L. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 25-26 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania P. N. z k. 525v-526, 3614-3614v, 10283.

Nie sposób uznać, by Sąd I instancji dopuścił się uchybienia polegającego, jak twierdzi obrońca oskarżonego, na wydaniu orzeczenia z pominięciem zeznań P. N. z k. 171-174, gdy na tych stronach znajduje się kopia protokołu jego przesłuchania, którego oryginał umieszczony jest na k. 525-526, a złożone wówczas zeznania, których treść znajduje się na k. 525v-526 zostały ujawnione i stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

9.

Chybiony jest zarzut obrazy art. 410 k.p.k. przedstawiony w pkt 9 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu XLII, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 24.02.2011r. w C., na szkodę M. K. (1) i dotyczyła samochodu M. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 18-19 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania M. K. (1) z k. 1256-1256v, 1961, 1961v, 10189.

W toku rozprawy (k. 10189, t. LII) odczytano wymienionemu świadkowi jego zeznania z wcześniejszych kart, wymienionych wyżej. Świadek podtrzymał je.

Istotne jest, że na k. 1256-1256v znajdowały się bardzo szczegółowe zeznania M. K. (1), który podzielił się z organami ścigania posiadaną wiedzą na temat zaistniałego zdarzenia. Natomiast przesłuchiwany w toku pierwszego postępowania przed Sądem Okręgowym (k. 3832v-3833) mówił w sposób bardziej ogólny to, co przedstawił uprzednio, a także będąc następnie przesłuchiwanym. Jedyna różnica sprowadzała się do tego, że kiedy świadek w czasie rozprawy w pierwszym postępowaniu spojrzął na oskarżonych, stwierdził, iż nie poznaje ich.

Ta analiza nie pozostawia wątpliwości co do tego, że nie było błędem, iż Sąd I instancji nie powołał wskazanych przez obrońcę zeznań M. K. (1)

w podstawie ustaleń faktycznych, skoro były one zbieżne w istotnym zakresie z innymi jego zeznaniami. Z pewnością też nie jest prawdziwe twierdzenie obrońcy, że Sąd Okręgowy wydał zaskarżony wyrok z pominięciem wskazanych przez niego zeznań.

10.

Chybiony jest zarzut obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. przedstawiony w pkt 10 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LI, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 9.02.2011r. w K., na szkodę R. O. i dotyczyła samochodu V. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 14-15 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania R. O., przy czym wymieniając w odniesieniu do pierwszej części tych ustaleń zeznania świadka, na podstawie których je odtworzył, przywołał karty 592-593, 605-606, 649-650, 1927-1928, 3621, 3622-3622v, 9778-9779, 9781, 781.

Kolejność wymienionych stron – rosnąco i fakt, że jako przedostatnia strona występuje 9781, a po niej 781, przy uwzględnieniu, że na karcie 781 nie występują zeznania R. O., a protokół posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania z 1.04.2011r. dotyczący P. S. (1), świadczą nie o obrazie wskazanych przez obrońcę przepisów postępowania, a o zaistnieniu oczywistej omyłki pisarskiej Sądu Okręgowego polegającej na ponownym, częściowym odwołaniu się do już przywołanej strony 9781 poprzez powtórzenie trzech ostatnich jej cyfr 781. Ta omyłka z pewnością nie miała wpływu na treść wyroku.

11.

Chybiony jest zarzut obrazu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. przedstawiony w pkt 11 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się również do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LI, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 9.02.2011r. w K., na szkodę m.in. R. O. i dotyczyła samochodu V. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 14-15 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania J. O. z k. 653, 3622v-3623, 9781v.

Bez znaczenia pozostaje, czy zeznania świadka J. O. z k. 653 zostały ujawnione na rozprawie w dniu 23.11.2011r., a więc podczas poprzedniego rozpoznania sprawy (k. 3622v-3623). Istotne jest natomiast, że zostały one odczytane na rozprawie podczas ponowionego postępowania przed Sądem Okręgowym, w czasie przesłuchania wymienionego świadka (k. 9781v), a więc zostały prawidłowo wprowadzone do procesu i mogły stać się podstawą dokonanych ustaleń. Na marginesie można zauważyć jedynie, że w toku przesłuchania z k. 653 świadek nie powiedział niczego istotnego, do czego nie odniósł się w czasie przesłuchania przed Sądem w pierwszym postępowaniu, dlatego wówczas nie zachodziła potrzeba odczytania tych zeznań na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. Natomiast podczas ostatniego przesłuchania przed Sądem Okręgowym świadek odwołał się do niepamięci, co dało temu Sądowi podstawę do ich odczytania.

12.

Chybiony jest zarzut obrazu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. przedstawiony w pkt 12 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LXI, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 2.03.2011r. w P., na szkodę M. M. (2) i dotyczyła samochodu T. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 23-24 uzasadnienia w oparciu o zeznania M. M. (2) z k. 1210-1211, 3635v-3636, 9800v-9801v.

Na stronie 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku znajdują się ustalenia faktyczne, które nie dotyczą w/w kradzieży z włamaniem, a odnoszą się do kradzieży z włamaniem na szkodę m.in. R. O. (pkt 11 niniejszego uzasadnienia). Natomiast na stronie 653 występują zeznania świadka J. O.. Nie sposób więc uznać, by Sąd Okręgowy dopuścił się uchybienia polegającego na poczynieniu ustaleń faktycznych co do kradzieży samochodu T. (...) nr rej. (...) w oparciu o zeznania M. M. (2) z k. 653, na stronie 15 uzasadnienia, gdy nie odczytał ich świadkowi na rozprawie.

13.

Chybiony jest zarzut obrazu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. przedstawiony w pkt 13 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LVIII, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 1.03.2011r. w P., na szkodę m.in. T. M. i dotyczyła samochodu P. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia i z nim związane Sąd Okręgowy poczynił na k. 21-22 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania J. M., przy czym wymieniając, w odniesieniu do ostatniej części tych ustaleń, zeznania świadka, na podstawie których je odtworzył, przywołał karty 50v, 1235v, 3832v, 10132.

Warto zauważyć, że zarzut odnosi się do tej części ustaleń faktycznych, w której opisane zostało zaparkowanie przez oskarżonego A. O. (1) samochodu P. (...), już po jego kradzieży i przejechaniu nim, na parkingu strzeżonym w B.

Skoro na karcie 50v nie występują zeznania J. M., a zeznania I. K., a więc osoby zatrudnionej w cukierni (...) w Galerii (...) w T. (dowód z zeznań tego świadka został oddalony przez Sąd Okręgowy), to nie ma wątpliwości, że przywołanie tej karty w podstawie ustaleń faktycznych nie świadczy o obrazie wskazanych przez obrońcę przepisów postępowania, a o zaistnieniu oczywistej omyłki pisarskiej Sądu Okręgowego polegającej błędnym przywołaniu karty 50v. Ta omyłka z pewnością nie miała wpływu na treść wyroku. Sąd w rzeczywistości nie ustalał faktów na podstawie zeznań I. K.. Natomiast nie może budzić zaskoczenia, że Sąd Okręgowy przesłuchując J. M. nie odczytał mu zeznań innej osoby.

14.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazu art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. przedstawiony w pkt 14 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu XLIII, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 28.12.2010r. w R., na szkodę K. J. (1) i dotyczyła samochodu V. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia i z nim związane Sąd Okręgowy poczynił na k. 4-5 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania K. J. (1) z k. 1540-1543v, 4657v-4658 i M. J. (2) z k. 1558v-1559v, które zasadnie ocenił jako wiarygodne, a ocena ta nie została zakwestionowana przez strony (k. 54 uzasadnienia).

Przypomnieć trzeba w tym miejscu, że K. J. (1) opisując zaistniałe zdarzenie wskazał m.in., że po przyjeździe do centrum handlowego i zaparkowaniu samochodu, kluczyk schował do prawej kieszeni kurtki. Po wejściu do centrum, udał się m.in. na pocztę. Przy okienku płacił za satelitę. Obok niego w pewnym momencie załatwiało sprawę dwóch mężczyzn. Nie widział ich twarzy, poprosili tylko o długopis, niczego nie regulowali na poczcie. Jeden z nich przeszedł obok niego. Potem wraz

z żoną i synem udali się na zakupy. Gdy byli w sklepie (...), na dziale chemii, zorientował się, że nie ma kluczyka. Wybiegli z synem ze sklepu. Samochodu już nie było. Nic podejrzanego w czasie zakupów nie rzuciło mu się w oczy (k. 1542v-1543v, t. VIII). M. J. (2) zeznała, że poszli z mężem i synem do sklepu ze sprzętem AGD, potem mąż udał się zapłacić rachunki, a syn do sklepu z telefonami, natomiast ona czekała w okolicy poczty. Później wszyscy poszli do sklepu (...). Świadek zapamiętała, że na poczcie, w kolejce, jeden mężczyzna stał bezpośrednio za mężem, drugi obok męża i tego mężczyzny z tyłu. W pewnym momencie jeden z tych mężczyzn spojrzał na nią, to ją zdziwiło, było to nienaturalne spojrzenie. Potem już ich nie widziała (k. 1558-1559v, t. VIII).

Przytoczenie tych zeznań było konieczne, ponieważ w oparciu o te relacje można było ustalić, że decyzja procesowa Sądu Okręgowego o oddaleniu dowodu

z zeznań świadka K. J. (2) nie była błędna, a z pewnością nie mogła mieć wpływu na treść wyroku. Na podstawie zeznań świadków można było bowiem stwierdzić, że K. J. (2) wbrew przekonaniu obrońcy, mimo, iż był z rodzicami

w centrum handlowym, w czasie, kiedy dokonano zaboru kluczyka od ich samochodu, to nie znajdował się w posiadaniu informacji istotnych dla rozstrzygnięcia. Ani ojciec K. J. (2), ani jego matka nie wiedzieli kiedy i w jaki sposób doszło do kradzieży samochodu. Przypuszczali jednak, kierując się racjonalnymi przesłankami, że zabór kluczyka mógł nastąpić na poczcie, a tam nie było K. J. (2). Znajdował się w tym czasie w innym miejscu. Nie można więc przyjąć, wbrew twierdzeniom obrońcy, że K. J. (2) towarzyszył ojcu w chwili kradzieży kluczyków. W konsekwencji nie można przyjąć, by posiadał wiadomości

o sprawcach. Rzeczywiście K. J. (2) był uprzednio przesłuchiwany

w postępowaniu przygotowawczym (k. 1556v-1557), jak i w czasie pierwszego rozpoznania sprawy (k. 4658-4658v) przez Sąd Okręgowy. Jego nieprzesłuchanie

w ponownie przeprowadzonym postępowaniu, oddalenie dowodu z zeznań świadka, gdy Sąd go uprzednio wzywał w celu przesłuchania może ewentualnie świadczyć

o niekonsekwencji Sądu, z pewnością jednak obrońcy nie udało się wykazać, by rozstrzygnięcie o oddaleniu dowodu z zeznań świadka zostało wydane z obrazą przywołanych przez obrońcę przepisów, która mogła mieć wpływ na treść wyroku. Warto też zauważyć, że Sąd I instancji w podstawie prawnej postanowienia nie powołał art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.

15.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. przedstawiony w pkt 15 apelacji adw. J. Ż..

Tu trzeba zauważyć, że jeśli chodzi o nagrania zapisane na płytach CD, znajdujących się na kartach 45a, 56a, 637 (z wyjątkiem jednego pliku), 683, 687, 691, 838, 941, 984, 1182, 1566, 1570, 1576, 1580, 1586, 1591, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. oddalił wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodów z tych nagrań ponieważ były one nieprzydatne dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zatem nie zdecydował się na wprowadzenie tych nagrań do podstawy dowodowej wyroku nawet przez ich ujawnienie bez odtwarzania, jak uczynił w odniesieniu do pozostałych nagrań (k. 10300-10303, t. LII). Gdy następnie obrońca P. S. (1) złożył wniosek o odtworzenie wszystkich nagrań z monitoringu, które znajdują się w aktach sprawy, Sąd wydał ponownie postanowienie w oparciu o art. 170 § 3 i 5 k.p.k., w którym nie uwzględnił wniosku, przy czym w odniesieniu do nagrań, które zostały wymienione w apelacji wskazał, że nie zawierają treści, które mogłyby służyć wyjaśnieniu istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia (k. 10308-10311, t. LIII).

Przede wszystkim, odnosząc się do rozstrzygnięć Sądu Okręgowego, istotne pozostaje, że apelującemu nie udało się wykazać, by były one niezasadne. Za niewystarczające, dla ich podważenia należało uznać twierdzenia zawarte w apelacji, że dowody te były przydatne dla stwierdzenia okoliczności związanych z obecnością P. S. (1) w miejscu popełnienia czynów, które przypisuje się oskarżonemu, miały istotną wartość dowodową, a więc wyrażenie odmiennego stanowiska od zajętego przez Sąd orzekający. Apelujący nie odwołał się bowiem do żadnego konkretnego nagrania, nie wskazał na taki zapis, który mógłby faktycznie okazać się przydatny dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Nie można zapomnieć, że oskarżony P. S. (1) i jego obrońca mieli w toku postępowania, trwającego kilka lat, możliwość zapoznania się z tymi nagraniami. Oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że może zapoznać się z nagraniami

z monitoringu, o ile złoży stosowny wniosek. Informowano go o tym już w poprzednio toczącym się przed Sądem Okręgowym postępowaniu. Podobnie jak wskazywano, że może zostać doprowadzony do budynku Sądu i tu zapoznać się z nagraniami,

w tym dokonać analizy ich treści i długości poszczególnych nagrań (k. 7091, t. XXXVI). Zarówno P. S. (1), jak i jego obrońcę informowano

o sporządzeniu kopii nagrań z monitoringu zawartych w aktach i możliwości zapoznania się z nimi (k. 7471, 7472, t. XXXVIII). Mimo to nigdy oskarżony i jego obrońca, podobnie, jak aktualnie apelujący, nie wskazali na choćby jeden fragment nagrań zawartych na w/w kartach, który miałby istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Trzeba też mieć na uwadze, że jeśli Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodów ze wskazanych nagrań, to było to równoznaczne z tym, że żaden z zapisów zawartych na płytach CD nie mógł zostać wykorzystany na niekorzyść oskarżonego. Natomiast apelujący nie wskazał na taką część nagrań, której wymowa byłaby korzystna dla oskarżonego. Sąd Apelacyjny również nie stwierdził przydatności tych zapisów dla ustalenia istotnych w sprawie okoliczności, bo z uwagi na ich złą jakość nie było możliwe zidentyfikowanie

w oparciu o nie m.in. osób, które na nich występowały, bądź niektóre dotyczyły innych miejsc niż te, w których dokonano zaboru kluczyków do samochodów,

a następnie włamań i kradzieży do pojazdów, niektóre pochodziły z innych dat niż te, w których dokonano kradzieży z włamaniem, będących przedmiotem postępowania. Można było o tym wnioskować choćby po zapoznaniu się z protokołami zatrzymania płyt z nagraniami, protokołami oględzin nagrań, opisami miejsc i czasu, z których pochodziły zapisy (np. k. 56, 638, 692-693, 694-696v., 698-701, 1566, 1570, 1594, 1594v, 1595, 1595v, 1596). Powyższe nagrania, wbrew twierdzeniom obrońcy, nie były więc przydatne do potwierdzenia, bądź zaprzeczenia obecności oskarżonego na miejscu dokonania przypisanych mu przestępstw, a apelujący nie wykazał, by było inaczej.

16.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw.

z art. 366 § 1 k.p.k. przedstawiony w pkt 16 apelacji adw. J. Ż..

Przypomnieć trzeba, że Sąd Okręgowy na rozprawie 9.01.2017r. (k. 9653v-9654, t. XLIX) na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. oddalił wniosek dowodowy obrońców o ponowne przeprowadzenie na rozprawie okazania osób, albowiem świadkowie poznali tożsamość okazywanych im uprzednio oskarżonych, którzy również byli obecni podczas dalszego przesłuchania tych świadków po okazaniu, a tym samym powtórzenie tej czynności byłoby nieprzydatne dla stwierdzenia istotnych okoliczności, a wniosek zmierza do przedłużenia postępowania. Apelujący nie wykazał, by ta decyzja procesowa Sądu orzekającego była wadliwa.

W ocenie Sądu odwoławczego, powyższe rozstrzygnięcie było prawidłowe. Przede wszystkim wynika to ze specyfiki czynności okazania. Zgodnie z treścią art. 173 k.p.k. okazanie powinno być przeprowadzane tak, aby wyłączyć sugestię. Czynności, których ponownego przeprowadzenia domagali się obrońcy w ponownie przeprowadzonym postępowaniu (okazania oskarżonych przeprowadzono w czasie pierwszego rozpoznawania sprawy przez Sąd Okręgowy) miałyby charakter fikcyjny, bo świadkowie nie rozpoznawaliby osób, z którymi mogli mieć kontakt w czasie zdarzenia, ale rozpoznawaliby okazywanych, jako osoby, które już raz im okazywano, a także którym następnie mogli przyglądać się w czasie dalszego odbierania od nich zeznań. Ponowne okazanie godziłoby w podstawowy warunek prawidłowego przeprowadzenia tej czynności, a zatem, by odbywało się to

z wyłączeniem sugestii. Nie doszło jednocześnie ze strony Sądu I instancji do obrazy art. 404 § 2 k.p.k. Wbrew przekonaniu apelującego, prowadzenie rozprawy od początku nie powoduje, że w jej toku na sądzie ciąży obowiązek powtórzenia wszystkich czynności dowodowych, które przeprowadzone zostały uprzednio. W tym zakresie, Sąd odwoławczy podzielił pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy

w postanowieniu z 4.03.2010r., sygn. akt II KK 233/09, LEX nr 1941893. Pogląd ten nie może budzić wątpliwości, choćby z tego względu, że części czynności po prostu nie da się przeprowadzić raz jeszcze, co wynika z ich istoty. Ponowne okazanie tych samych osób jest czynnością, której nie należy powtarzać, ponieważ nie da się wykluczyć u świadków sugestii.

17.

Chybiony jest zarzut obrazy art. 366 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 167 k.p.k. przedstawiony w pkt 17 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu LVIII, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 1.03.2011r. w P., na szkodę m.in. T. M. i dotyczyła samochodu P. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia i z nim związane Sąd Okręgowy poczynił na k. 21-22 uzasadnienia

w oparciu m.in. o zeznania T. M. z k. 1215-1215v, 1246, 1875, 3832, 9879v-9880.

Na karcie 179 nie występują zeznania T. M., a notatka urzędowa z 1.03.2011r.

Na kartach 180-184 znajduje się kopia protokołu przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania T. M. z 2.03.2011r. Oryginał tego protokołu występuje na kartach 1214-1216, przy czym treść zeznań wówczas odebranych od świadka na kartach 1215, 1215v.

Na kartach 187-188 znajduje się kopia protokołu przesłuchania świadka M. K. (2) z 2.03.2011r., którego oryginał znajduje się na kartach 1218, 1218v.

Z powyższego zestawienia wynika, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się uchybienia objętego zarzutem, ujawnił bowiem prawidłowo zeznania świadka T. M. z k. 1215, 1215v, jak i we właściwym momencie zeznania świadka M. K. (2) z k. 1218, 1218v, co znajduje potwierdzenie w protokołach rozprawy z k. 9879v-9880, 10300v-10301, t. L i LIII).

18.

Na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut obrazy art. 366 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 167 k.p.k. przedstawiony w pkt 18 apelacji adw. J. Ż.. Zarzut odnosi się do zachowania przypisanego oskarżonemu w pkt XII wyroku, a uprzednio będącego przedmiotem zarzutu XLIV, a więc kradzieży z włamaniem, która miała miejsce 30.12.2010r. w L., na szkodę A. K. i dotyczyła samochodu T. (...) o nr rej. (...). Ustalenia faktyczne, odnoszące się do tego zdarzenia Sąd Okręgowy poczynił na k. 5-6 uzasadnienia w oparciu m.in. o zeznania świadka A. K. z k. 1603-1603v, 1625-1626, 3837-3837v, 10294.

Odnosnie obrazy art. 167 k.p.k., który obrońca wiązał z obrazą art. 366 § 1 k.p.k., stwierdzić trzeba, że w ocenie Sądu odwoławczego nie można przyjąć, by na Sądzie Okręgowym, w niniejszej sprawie, ciążyła powinność przeprowadzenia dowodu z zeznań żony A. K. (dokładnie Z. K.). Nie można bowiem uznać, by przesłuchanie Z. K. mogło mieć znaczenie dla realizacji zasady prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.).

Taka ocena zarzutu obrońcy wynika stąd, że w toku niniejszego postępowania nie ujawniły się powody, by z urzędu przeprowadzać dowód z zeznań żony A. K., ponieważ zebrane dowody, a w szczególności zeznania A. K. nie dawały podstaw do stwierdzenia, że jego żona posiada większą wiedzę niż on sam, a dokładnie, by posiadała istotną wiedzę na temat sprawców, poczyniła istotne spostrzeżenia. Gdyby tak było Z. K. poinformowałaby o tym męża, a ten przekazałby stosowne informacje organom ścigania już podczas pierwszego przesłuchania, a tymczasem A. K. potrafił jedynie zeznać, że nie widział nikogo podejrzanie się zachowującego, nie wiedział kto zabrał mu kluczyki, kto i w którym momencie dokonał zaboru samochodu. Dopiero po pierwszym przesłuchaniu uświadomił sobie, że kradzież kluczyków mogła nastąpić przy stoisku z wędlinami

w sklepie (...), bo ktoś go w tym miejscu szturchnął. Na marginesie można zauważyć, że nie było przeszkód, by w toku prowadzonego postępowania oskarżony, bądź obrońca złożyli wniosek dowodowy o przesłuchanie Z. K.. Nie widzieli jednak takiej potrzeby.

Jako niezasadne oceniono też zarzuty zawarte w uzasadnieniu apelacji adw. J. Ż..

Pierwszy sprowadzał się do twierdzenia, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie pochodzącego od oskarżyciela publicznego, a podzielanego przez oskarżonych, wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków K. B., M. O., I. K., J. C., A. D., W. F., P. B., M. R., R. G., M. B. (3), M. W., R. M., M. P. i T. D.. Według obrońcy świadkowie ci mogli dostarczyć informacji na temat przebywania poszczególnych oskarżonych na miejscu popełnienia zarzuconych im przestępstw kradzieży z włamaniem, czyli przyczynić się do wyjaśnienia sprawy.

Sąd odwoławczy nie stwierdził, by obrońcy udało się wykazać, że decyzja procesowa Sądu Okręgowego o oddaleniu na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. wniosku dowodowego prokuratora i oskarżonego P. S. (1)

o przeprowadzenie dowodów z przesłuchań wymienionych osób (k. 10300-10303, t. LII) była nieprawidłowa. Warto zauważyć, że prokurator w akcie oskarżenia zawniioskował, mając na uwadze treść art. 333 § 2 k.p.k., by zeznania wymienionych osób zostały odczytane, bez ich wzywania, ponieważ, jak wskazał, „świadkowie mają zeznać na okoliczności dla sprawy nieistotne”. Nie może budzić wątpliwości, że dla uznania zasadności wniosku o odczytanie zeznań świadków należałoby stwierdzić pewną doniosłość zeznań zawniioskowanych świadków, skoro w treści przepisu art. 333 § 2 k.p.k. ustawodawca posłużył się sformułowaniem „okoliczności nie są tak doniosłe, aby konieczne było bezpośrednie przesłuchanie świadków na rozprawie”. Tymczasem prokurator sporządzając akt oskarżenia, ocenił te zeznania w złożonym wniosku, jako nieistotne. Apelujący nie wykazał, by stanowisko Sąd Okręgowego co do braku przydatności zeznań wymienionych świadków, jak

i przekonanie prokuratora co do ich nieistotności były nieprawidłowe. Nie wskazał bowiem na jakąkolwiek okoliczność, która pozwoliłaby na stwierdzenie, że zeznania wymienionych osób mogłyby mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Twierdzenie obrońcy, że świadkowie ci mogli dostarczyć informacji na temat przebywania poszczególnych oskarżonych na miejscu popełnienia zarzuconych im przestępstw kradzieży z włamaniem, a więc przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, nie zostało potwierdzone jakimkolwiek racjonalnym, przekonującym argumentem.

Sąd odwoławczy nie zgodził się też ze stanowiskiem apelującego, że wiarygodność świadka S. Ś. (pokrzywdzony, który w toku postępowania przed Sądem I instancji rozpoznał P. S. (1)) powinna zostać oceniona przez biegłego psychologa pod kątem zdolności rejestrowania

i przekazywania własnych spostrzeżeń, a także możliwości konfabulowania. Wprawdzie obrońca nie wskazał, jakie przepisy postępowania, obraził Sąd Okręgowy w powyższym zakresie, to jednak należało krótko odnieść się do tak sformułowanego zarzutu. Na wstępie zauważyć należy, że jedynie Sąd orzekający w sprawie ma uprawnienie do oceny wiarygodności zebranych dowodów. Takiej kompetencji przepisy procesowe nie udzielają biegłym. Bez wątplenia jednak, jeśli zachodzi konieczność skorzystania z wiedzy specjalnej biegłych, ich opinie spełniają pomocniczą rolę w procesie oceny wiarygodności dowodów dokonywanej przez sąd. Rzecz jednak w tym, że w niniejszej sprawie nie zachodziła konieczność przesłuchania świadka S. Ś. w obecności biegłego psychologa, jak też uzyskania opinii, w której biegły wypowiedziałby się na temat stanu psychicznego świadka, jego rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania, jak też odtwarzania przez niego spostrzeżeń, ponieważ nie ujawniły się okoliczności wskazujące na istnienie wątpliwości do tych okoliczności.

Analizując treść art. 192 § 2 k.p.k. należy dojść do wniosku, że możliwość wezwania do udziału w przesłuchaniu zarówno biegłego lekarza, jak i biegłego psychologa jest warunkowana wystąpieniem konkretnych okoliczności wskazujących na istnienie jednej z trzech wątpliwości, a mianowicie co do stanu psychicznego świadka, co do stanu rozwoju umysłowego oraz co do zdolności postrzegania

i odtwarzania faktów. Wątpliwości te muszą zachodzić na podstawie określonych faktów (uprawdopodobnień) wynikających z konkretnych sytuacji procesowych czy faktycznych. Ich istnienie ocenia organ procesowy. Spostrzeżenie to powinno być dodatkowo uzupełnione istnieniem co najmniej przypuszczenia niezgodności zeznań z rzeczywistością. Apelujący nie wykazał, by takie okoliczności ujawniły się w odniesieniu do osoby S. Ś. i jego zeznań.

W szczególności, treść zeznań składanych przez świadka nie dawała podstaw do powzięcia wątpliwości, o których mowa w przywołanym wyżej przepisie. Zeznania te były rzeczowe i logiczne. Jednocześnie świadek potrafił racjonalnie przyznać, że był szczególnie zaangażowany w wykrycie sprawców zaboru jego samochodu, starał się na własną rękę czynić ustalenia, bardzo przeżywał to co się wydarzyło. To więc, co obrońca nazwał w apelacji fikcją, obsesją na punkcie kradzieży samochodu, było po prostu szczególnym zainteresowaniem pokrzywdzonego w wyjaśnieniu przestępstwa, którego dokonano na jego szkodę, u podłoża którego leżało dotkliwe odczucie utraty samochodu, który miał dla niego dużą wartość. Świadek nie ukrywał, że tak było. Jednocześnie, jego zeznania były konsekwentne. Potrafił w logiczny sposób wyjaśnić dlaczego nie opisywał wcześniej zachowania mężczyzny, którego rozpoznał na etapie postępowania sądowego jako P. S. (1), z którym rozmawiał w sklepie, zanim zorientował się, że utracił klucze od samochodu,

a samochód został ukradziony. Zeznania świadka znalazły potwierdzenie w relacji jego żony I. Ś.. Mając to na uwadze, należało uznać, że ocena zeznań tego świadka przez Sąd I instancji jako wiarygodnych, była prawidłowa. Nie zachodziła też konieczność przesłuchiwania go w obecności psychologa, bądź psychiatry i uzyskiwania na jego temat opinii biegłych tych specjalizacji.

Przypomnieć trzeba, że świadek słuchany w postępowaniu przygotowawczym (czyn przypisany w pkt XII, zarzucony w pkt XLVIII), opisał jak udał się na zakupy do A. w P., samochód – V. (...) pozostawił na parkingu tego sklepu, kluczyki schował do kieszeni kurtki. Na głównej hali był na stoisku z butami, gdzie jego uwagę zwróciły kobiety o ciemnej karnacji i ubrane w charakterystyczny stroje. Potem przy stoisku z pieczywem spotkał się z żoną, która wcześniej udała się na stoisko z odzieżą. Poszli na stoisko z rybami, a następnie do kasy. Nikt go nie potrafił. Nie zauważył niczego podejrzanego. Dopiero na parkingu stwierdził brak kluczy i samochodu (k. 709-709v). Następnie wyraził przypuszczenie, że okradły go kobiety pochodzenia romskiego. W rozmowie z ochroniarzem dowiedział się, że widział osoby, które szybko wsiadały do samochodu, mówił o nich handlarze pił (k. 713). W toku pierwszego przesłuchania przed Sądem, świadek stwierdził, że teraz już kojarzy kiedy skradziono mu kluczyki. Wydarzyło się to przy stoisku rybnym. Na tym stoisku odwrócił się i zauważył oskarżonego P. S. (1). Wymienili uwagi związane z tym, że zabrakło ryb. Ten pan nawiązał z nim kontakt. Opisał cechy jego wyglądu. Dla niego twarz mężczyzny była charakterystyczna. Rozmowa trwała około minuty. Potwierdził, że chodził wielokrotnie do A., bo chciał spotkać mężczyznę, z którym

rozmawiał na stoisku rybnym, żeby go zapytać, czy może czegoś nie widział. Nie podejrzewał go. Zobaczył go jak wchodził na pierwszą rozprawę i rozpoznał go, wskazał na P. S. (1). Wcześniej nie mówił o tym mężczyźnie, bo skupił się na kobietach. Nie opisał rozmowy z mężczyzną, bo wydawało mu się to nieistotne. Ta osoba była dla niego pozytywna. Nie podejrzewał go. Przyznał, że przeżywał i przeżywa tę kradzież. Dodał, że ten mężczyzna stał bezpośrednio za nim, może 10 – 20 cm. Po raz pierwszy zobaczył S.

w Sądzie na korytarzu. Powiedział głośno „o to ten”. Zapamiętał dobrze jego twarz.

W jego ocenie twarz oskarżonego wygląda tak samo (k. 3615-3616). I. Ś. potwierdziła, że kiedy mąż był na stoisku rybnym, rozmawiał z jakimś mężczyzną. Nie zwróciła jednak uwagi na to z kim rozmawiał. Mąż opowiadał o jakimś mężczyźnie, miał obsesję na temat mężczyzny, z którym rozmawiał na stoisku rybnym. Chodził do A., chciał się z nim spotkać, chciał się dowiedzieć, czy coś widział. Prowadzili śledztwo na własną rękę (k. 3619).

Powyższe zeznania świadczą o tym, że S. Ś. nie wspominał w postępowaniu przygotowawczym o mężczyźnie, z którym rozmawiał przy stoisku rybnym, ponieważ nie łączył go z kradzieżą samochodu, odbierał go pozytywnie. Zapamiętał go, skoro chciał się z nim jeszcze raz spotkać, żeby zapytać, czy nie widział niczego podejrzanego. W tym celu chodził do A., licząc na ponowne spotkanie. Podejmował te czynności, ponieważ sam chciał wyjaśnić sprawę kradzieży jego samochodu. Dlatego, że zapamiętał wygląd mężczyzny nie miał problemu z rozpoznaniem P. S. (1). Wyprowadził logiczny wniosek, że skoro jest on oskarżonym w sprawie, to do zaboru kluczyków mogło dojść, gdy P. S. (1) rozmawiał z nim przy stoisku rybnym. Świadek wyjaśnił też, że bardzo przeżywał kradzież samochodu, co tłumaczy podejmowane przez niego na własną rękę działania w celu wyjaśnienia sprawy kradzieży. Uwagę zwraca też i to, że świadek nie zapamiętał innych mężczyzn, a zatem nie starał się obciążyć odpowiedzialnością pozostałych oskarżonych.

W świetle powyższych rozważań, jako niezasadny oceniono zarzut apelującego, natomiast sposób przesłuchania świadka przez Sąd Okręgowy i dokonaną ocenę jego zeznań - uznano za prawidłowe.

19.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., a także art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. przedstawione w apelacjach obrońców adw. J. Ż. i adw. T. G., a więc zarzuty dowolnej, wybiórczej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, co miało polegać na uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych A. O. (2) i P. A. w części dotyczącej sprawstwa P. S. (1), co do zarzuconych mu czynów.

Sądowi odwoławczemu znane są standardy oceny dowodu z pomówień, do których odwołują się obrońcy i nie stwierdza, by doszło do ich naruszenia w niniejszej sprawie. Standardy te miał też na uwadze Sąd Okręgowy (k. 45-46 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Sąd podzielił, co do zasady ocenę dowodów zaprezentowaną przez Sąd I instancji, w tym tę, która odnosiła się do wyjaśnień złożonych przez oskarżonych A. O. (1) i P. A. (k. 45-49 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), bez konieczności jej ponownego przytaczania, która była zgodna

z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, uwzględniała też treść pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie. Sąd Okręgowy miał świadomość znaczenia roli wymienionych oskarżonych, którzy zdecydowali się na współpracę z organami ścigania w zakresie związanym

z funkcjonowaniem zorganizowanej grupy przestępczej i zachowań podejmowanych w jej ramach, a także, że ich relacje miały charakter pomówień. Niewątpliwie powodowało to, że do ich wyjaśnień należało podchodzić z dużą ostrożnością. Jednak rzeczowość, konsekwencja wyjaśnień oskarżonych (w przypadku P. A. od momentu, kiedy zdecydował się na współpracę), logika ich wypowiedzi, fakt, że pozostawały ze sobą spójne, wzajemnie się potwierdzały, jak

i znajdowały częściowo potwierdzenie w innych dowodach – zasadnie doprowadziły Sąd I instancji do wniosku o ich wiarygodności, również w części, w której opisywali zachowania pozostałych oskarżonych, które wyczerpywały znamiona przypisanych im przestępstw. Obrońcom nie udało się wykazać, że ocena wyjaśnień A. O. (1) i P. A. dokonana przez Sąd Okręgowy, w części,

w której uznał je za wiarygodne, była błędna.

Nie przekreśla uznanych za wiarygodne wyjaśnień A. O. (1) i P. A., na podstawie, których możliwe stało się dokonanie ustaleń związanych z działalnością zorganizowanej grupy przestępczej, jak i przestępstw dokonywanych w jej ramach, a przy tym ustalenie sprawstwa P. S. (1), to, że oskarżeni opisując zdarzenia związane z wyłącznie im przypisanymi przestępstwami, w pkt III i VIII, starali się umniejszać własną odpowiedzialność

w sposób, który został dostrzeżony przez Sąd Okręgowy i poddany wnikliwej ocenie (k. 61-64 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W odniesieniu do tych zdarzeń oskarżeni mieli świadomość, że nie mogą skorzystać z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia, a zatem nie mieli bodźca do tego, by w sposób rzetelny chcieć rozliczyć się z podjętych przez nich zachowań podczas blokady w L.. Zupełnie inna była ich sytuacja procesowa, w odniesieniu do pozostałych opisanych przez nich zdarzeń.

W tym wypadku oskarżeni podjęli decyzję o pełnej współpracy z organami ścigania. Zdawali sobie sprawę z tego, że aby możliwe stało się uzyskanie przez nich nadzwyczajnego złagodzenia konieczne było ujawnienie przez nich posiadanych informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw, jak

i istotnych okoliczności ich popełnienia. Musiało być dla nich oczywiste, że tylko szczerza postawa może doprowadzić do osiągnięcia celu podjętej współpracy. Dlatego też brak pełnej szczerości oskarżonych w odniesieniu do zachowań podjętych przez każdego z nich w L., nie podważał ich wyjaśnień odnoszących się do zorganizowanej grupy przestępczej i dokonanych w jej ramach przestępstw kradzieży z włamaniem, od momentu, gdy podjęli współpracę z organami ścigania,

a te były ze sobą spójne, konsekwentne. Zauważalne jest, że oskarżeni opisując te zdarzenia nie starali się umniejszać swojej roli. Odnosząc się do przestępstw kradzieży z włamaniem opisywali role, które realizowali oni, jak i pozostałe osoby,

w tym P. S. (1), co wynikało z wcześniej uzgodnionego ich podziału. To, że oskarżeni nie potrafili dokładnie opisać zachowania P. S. (1) podczas każdego ze zdarzeń pozostaje bez znaczenia dla oceny prawidłowości zaskarżonego wyroku. Wynikało to bowiem stąd, że w uwagi na wskazany podział ról, A. O. (1), jak i P. A. nie byli bezpośrednio obecni, przy działaniach P. S. (1), jak i G. T.. Wystarczające było, iż wiedzieli, że ich rola sprowadzała się do dokonania kradzieży kluczyków do samochodu, co oczywiście wymagało obserwowania pokrzywdzonych, wybrania dogodnego momentu, stworzenia sytuacji, w której możliwe było wyciągnięcie kluczyków, głównie z kieszeni ubrań osób upatrzonych. To, czy w czasie poszczególnych, zaistniałych zdarzeń kluczyki zabierał P. S. (1), czy G. T. nie miało żadnego znaczenia. Każdy z nich akceptował działania drugiego, jak

i pozostałych sprawców, a więc działał w ramach współsprawstwa w zakresie przypisanych im czynów, w których brał udział. Wbrew przekonaniu adw. J. Ż. to, że A. O. (1) i P. A. nie opisywali konkretnych zachowań podczas poszczególnych zdarzeń nie przemawia za niewiarygodnością złożonych przez nich wyjaśnień, przeciwnie – taka postawa świadczy o tym, że opisywali tylko to, o czym na pewno wiedzieli i co sami mogli zaobserwować, a zatem nie starali się obciążać P. S. (1) ponad miarę.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w zakresie w jakim odnoszą się do braku pełnej szczerości A. O. (1) i P. A., jako zupełnie dowolne należało ocenić argumenty zaprezentowane w apelacji obrońcy adw. T. G., który starał się wykazać, że u podłoża wyjaśnień składanych przez nich znajdowała się obawa przed odpowiedzialnością karną za usiłowanie zabójstwa policjantów. Przede wszystkim, jak już wskazano, częściowy brak szczerości tych oskarżonych odnosił się wyłącznie do zdarzeń, które miały miejsce w L., a nie dotyczył pozostałych, które zostały objęte zarzutami. Ponadto, brak jakichkolwiek podstaw nie tylko do uznania, że oskarżeni dopuścili się usiłowania zabójstwa funkcjonariuszy Policji (o tym świadczą prawomocnie przypisane im przestępstwa związane ze zdarzeniami w L.), ale nawet, że mogli się obawiać przedstawienia zarzutów usiłowania zabójstwa skoro takich nie przedstawiono w toku postępowania przygotowawczego, a obrońca nie przywołał dowodów świadczących o takich obawach po stronie oskarżonych.

Wbrew przekonaniu obrońców oskarżonych, Sad Okręgowy podszedł

z należytą ostrożnością do wyjaśnień A. O. (1) i P. A., mając na uwadze pozostały materiał dowodowy, o czym przekonuje treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Trzeba zauważyć jednocześnie, że zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w art. 7 k.p.k. nie wyklucza sytuacji, w której, w wypadku wielości dowodów, gdy tylko jeden obciąża oskarżonego, możliwe jest wydanie orzeczenia uznającego winę wówczas, gdy dowód ten nie jest sprzeczny z innymi dowodami, którym sąd nadał walor wiarygodności. Istotne znaczenie przy ocenie osobowych źródeł dowodowych ma to, czy relacje pochodzące z tego źródła są wiarygodne, tj., czy są spójne, logiczne, jakimi motywami kierował się podmiot, od którego pochodzą. Odnosi się to również do oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego pomawiającego inne osoby, nawet jeśli w tym wypadku konieczne jest zachowanie podczas oceny dużej ostrożności. Wymogi te zostały spełnione w przypadku wyjaśnień oskarżonych A. O. (1) i P. A.. Obrońcy starając się zdyskredytować ich wyjaśnienia wskazują, że nie znalazły one potwierdzenia w innych wiarygodnych dowodach. Nie dostrzegają jednak, że wyjaśnienia te pozostają ze sobą spójne, a zatem relacje A. O. (1) znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach P. A.. W odniesieniu do zdarzeń, w których brał udział A. O. (1), złożone przez niego wyjaśnienia potwierdzają relacje P. A.. Oskarżeni składali je niezależnie od siebie. Brak podstaw do przyjęcia, by porozumieli się ze sobą co do ich treści. Brak też dowodów na to, że zostali przymuszeni, jak stara się wykazać adw. J. Ż., do złożenia wyjaśnień obciążających siebie nawzajem i pozostałych oskarżonych. W tym kontekście warto zauważyć, że oni sami nigdy nie wskazywali na zaistnienie takich sytuacji.

O wymuszaniu wyjaśnień nie świadczy też przywołana przez obrońcę notatka urzędowa z k. 126-127, która powstała w efekcie rozpytania A. O. (1) przez funkcjonariuszy Policji, która to czynność poprzedzała bezpośrednio odebranie od niego wyjaśnień. Rozpytanie tego oskarżonego, nie oznaczało, że podobnego dokonano z udziałem P. A.. W tym zakresie brak informacji

w aktach sprawy. Natomiast nie można uznać, że rozpytanie było równoznaczne ze stosowaniem nacisków na A. O. (1). Przekonuje o tym fakt, że rozmowy

z tym oskarżonym (wówczas podejrzanym) nie ukrywano, skoro została sporządzona z niej omawiana notatka. Ponadto, istotne w sprawie pozostaje, że A. O. (1) złożył wyjaśnienia do protokołu, a to właśnie te i następne, które składał zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego, stały się podstawą do dokonania ustaleń faktycznych. Oskarżony, gdyby miał być przymuszony do ich złożenia, miał wielokrotnie okazję do ich odwołania, nigdy jednak tego nie uczynił.

Wobec tego relacje A. O. (1) i P. A., które stanowią niezależne źródła dowodowe, a jednocześnie cechują się spójnością, rzeczowością

i logiką, w sposób jednoznaczny przemawiają za sprawstwem P. S. (1)

w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów. Niezależnie od tego, nie sposób nie zauważyć, że w zakresie udziału P. S. (1), znalazły one potwierdzenie

w zeznaniach świadka S. Ś., które, jak już wcześniej wykazano, zasługują na wiarę. Wbrew przekonaniu obrońców oskarżonego, nie dyskwalifikuje tych zeznań, że żaden inny świadek nie rozpoznał P. S. (1), gdy z założenia, oskarżeni starali się dokonywać kradzieży kluczyków pokrzywdzonym, jak i następnie samochodów, w sposób przez nich niezauważony. Nie podważa dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów to, że świadek nie wskazywał na to, iż P. S. (1) ukradł mu klucze, a jedynie zapamiętał go jako mężczyznę, z którym odbył rozmowę przy stoisku z rybami. Istotne jest bowiem, że S. Ś. wskazując na obecność w bezpośredniej bliskości przy nim P. S. (1), gdy następnie odkrył, że nie posiada kluczyków od samochodu, który stał się przedmiotem kradzieży z włamaniem, potwierdził pośrednio wyjaśnienia P. A. co do udziału P. S. (1) w przestępstwie dokonanym na szkodę w/w, a te pozostawały spójne z wyjaśnieniami A. O. (1) (k. 312 i nast.), który wówczas wziął po raz pierwszy udział

w przestępstwie razem z P. A., G. T.

i P. S. (1).

Dodać przy tym trzeba, że Sąd I instancji miał na uwadze, że dowody

w postaci zapisów z monitoringu, jak i opinii biegłego B. M.

z zakresu badań antropologicznych dotyczącej analizy tych nagrań, z uwagi m.in. na jakość nagrań i brak kategoryczności opinii, nie stanowiły takich, które samodzielnie mogłyby przemawiać za obecnością P. S. (1) w miejscach, gdzie dochodziło do popełnienia przestępstw, a więc jego sprawstwem w zakresie zarzuconych mu czynów. Stwierdzić można jedynie, że dowody te nie przekreśliły wiarygodności wyjaśnień A. O. (1) i P. A., częściowo

uprawdopodobniając je w zakresie obecności oskarżonego w miejscach popełnianych przestępstw. obrońcy nie wykazali, by dowody te zostały nieprawidłowo ocenione przez Sąd Okręgowy.

Nie przekreśla oceny dowodów zaprezentowanej przez Sąd I instancji twierdzenie adw. T. G., że wersja przedstawiona przez oskarżonego P. A. ewoluowała, skoro ewolucja ta została dostrzeżona przez Sąd I instancji i w części odnoszącej się do przestępstw,

w których brał udział P. S. (1), polegała wyłącznie na tym, że oskarżony początkowo nie przyznawał się do popełnienia zarzuconych czynów, a od momentu, w którym zdecydował się na współpracę – przyznał się i złożył wyjaśnienia, w których opisał wszystkie istotne okoliczności z nimi związane, do końca postępowania zachowując konsekwencję (k. 37-41 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Przy czym zauważyć trzeba, że P. A. zatrzymany został 3.03.2011r., a współpracę rozpoczął w krótkim czasie od tego momentu, a więc od przesłuchania w dniu 10.03.2011r. Nie może podważać wiarygodności wyjaśnień P. A. to, że początkowo linia obrony sprowadzała się do opisanej postawy. Te wyjaśnienia oskarżony w sposób wiarygodny następnie podważył.

Nie sposób jednocześnie zasadnie twierdzić, jak wskazuje wymieniony wyżej obrońca, że wyniki eksperymentów procesowych z udziałem oskarżonych P. A. i A. O. (1) potwierdzały wyłącznie popełnienie przez nich przestępstw, a to dlatego, że w ich czasie oskarżeni składali wyjaśnienia, w których opisywali konkretne zdarzenia, w tym wskazywali na udział w nich również P. S. (1). Poza tym udział w tych czynnościach potwierdzał, że chcieli w pełni współpracować z organami ścigania i opisać zdarzenia zaistniałe w miejscach, w których czynności były przeprowadzane, co przecież również ich obciążało.

Zupełnie dowolne jest wnioskowanie obrońcy, w którym starał się przekonać Sąd odwoławczy, że P. A. i A. O. (1) chcąc skorzysta

z nadzwyczajnego złagodzenia wskazali w sposób nieprawdziwy pozostałych sprawców, w tym P. S. (1), a takie wskazanie miało wynikać stąd, że P. A. znał G. T. i P. S. (1) z pobytu

w zakładzie karnym. Tego rodzaju wnioskowanie nie jest racjonalne. Po pierwsze dlatego, że P. A. poznał wiele osób przebywając w zakładzie karnym, a zatem niezrozumiałe byłoby wskazanie przez niego akurat na T.

i S., gdyby miało nie odpowiadać faktom, zwłaszcza że z akt sprawy nie wynika, by był z nimi uprzednio skonfliktowany. Po drugie zupełnie nie tłumaczy wskazania przez A. O. (1) na tych oskarżonych, jako współsprawców przestępstw, w których brał udział.

Nie budziły również wątpliwości ustalenia Sądu odwoławczego dotyczące zorganizowanej grupy przestępczej, w tym roli jaką pełnił w jej ramach P. S. (1), zaprezentowana w tym zakresie ocena dowodów i rozważania, bez konieczności ponownego przytaczania (k. 1-4, 66-71 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Bez wątplenia wyjaśnienia P. A., jak i A. O. (1), a w tym opisany przez nich przebieg poszczególnych zdarzeń z udziałem P. S. (1) przemawiają za tym, że był on członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, której celem było popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu kradzieży w włamaniu do samochodów i zdawał sobie sprawę, iż podejmuje poszczególne zachowania w ramach tej grupy. Apelujący nie przedstawili zarzutów i argumentów, które mogłyby podważyć dokonane w powyższym zakresie ustalenia faktyczne. Za niewystarczające, dla ich podważenia należało uznać wyrażenie przekonania, że na podstawie wyjaśnień wskazanych oskarżonych nie było możliwe ustalenie roli jaką w ramach grupy pełnił P. S. (1).

Mając powyższe na uwadze, Sąd odwoławczy nie stwierdził, by obrońcy P. S. (1) zasadnie postawili zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, które wywodzili z zaprezentowanej wyżej obrazy przepisów postępowania. Zebrany materiał dowodowy w pełni uzasadniał, że P. S. (1) dopuścił się przypisanych mu przestępstw.

Obrońcy oskarżonego nie przedstawili zatem przekonujących argumentów świadczących o zaistnieniu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jak również o obrazie przez Sąd Okręgowy, wskazanych w apelacji przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku.

Odnosząc się do zarzutu rażącej surowości wymierzonej wobec P. S. (1) kary pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat, przedstawionego

w uzasadnieniu apelacji adw. T. G., trzeba zauważyć, że już sposób sformułowania tego zarzutu przekreślał możliwość uznania, że był zasadny. Wywód zaprezentowany przez obrońcę odnosił się bowiem wyłącznie do kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec P. S. (1). Jeśli tak, to nie budzi wątpliwości, że skoro kary jednostkowe wymierzone za przestępstwa w pkt XI i XII wyroku wynosiły odpowiednio: rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, to możliwa do wymierzenia kara łączna mieściła się w granicach od 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 8 lat pozbawienia wolności. Jeśli jednocześnie uwzględnić choćby, że przestępstwa za które wymierzono kary jednostkowe godziły w różne dobra prawne, a więc nie było podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji, to nie można uznać, mając też na uwadze okoliczności przemawiające na korzyść, jak m.in. bliskość czasową przestępstw, by orzeczona przez Sąd I instancji kara łączna raziła surowością.

Domyślając się jedynie, że intencją obrońcy mogło też być zakwestionowanie wysokości kar jednostkowych, Sąd odwoławczy uznał za celowe odniesienie się również do ich wymiaru.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, orzeczone wobec P. S. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności, tak jak kara łączna, nie noszą cech niewspółmiernej surowości. Sąd I instancji trafnie dostrzegł występujące w sprawie okoliczności obciążające. Argumentację przedstawioną w tym zakresie podzieli Sąd Apelacyjny, bez konieczności jej ponownego przytaczania (k. 78-82 uzasadnienia), zwłaszcza, że apelujący nie starali się nawet, by ją podważyć. Co do okoliczności łagodzących, trzeba stwierdzić, że faktycznie nie sposób dostrzec takich, które miałyby istotne znaczenie, a zatem mogłyby doprowadzić do uznania orzeczonych przez Sąd I instancji kar pozbawienia wolności za rażąco surowe. Na korzyść skazanego przemawia jego właściwe zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej, co znalazło potwierdzenie w uzyskanej przez Sąd I instancji opinii (k. 7535-7535v). Uwzględnienie tej postawy, nie prowadzi jednak do stwierdzenia, że orzeczone kary pozbawienia wolności jawią się jako rażąco surowe.

Należało zważyć, że rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą jaką należało wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary, a karą wymierzoną przez Sąd I instancji. Należy przy tym podkreślić, że nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby również w potocznym znaczeniu tego słowa rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Nie stwierdzono, by taka sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie.

Obrońca nie przywołał argumentów, które przekonałyby Sąd odwoławczy, że orzeczone kary pozbawienia wolności są rażąco surowe.

W ocenie Sądu odwoławczego wymierzone P. S. (1) kary pozbawienia wolności – z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu Sądu I instancji – nie razi surowością, uwzględniając należyte wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw oraz realizując w wystarczającej mierze cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie mają wobec niego osiągnąć. Dolegliwość represji karnej skierowanej przeciwko oskarżonemu adekwatna jest również do stopnia jego winy. Ostatecznie jawią się one jako wyważone i sprawiedliwe. Kary w niższym rozmiarze godziłyby niewątpliwie w jeden z celów kary, jakim jest prewencja generalna, a więc kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, co do obowiązujących norm prawnych i konieczności ich przestrzegania, stanowiąc wręcz zachętę do przynoszących korzyść majątkową zachowań przestępczych. Niższa kara godziłaby również w pozostałe cele kary.

W przypadku oskarżonego, już karanego i wobec, którego dotychczas orzekane kary nie odniosły efektu wychowawczego – brak dostatecznie dolegliwej kary zamiast korygować pozytywnie jego postawę, utwierdzały jego antyspołeczne cechy, mógłby wyrobić w nim poczucie bezkarności, stać się zachętą do popełniania kolejnych przestępstw w przyszłości.

Nie przekonały Sądu odwoławczego argumenty obrońcy, który starał się wykazać rażąco surowość orzeczonej wobec oskarżonego kary 7 lat pozbawienia wolności poprzez jej zestawienie z karami orzeczonymi wobec P. A. i A. O. (1). Sąd odwoławczy nie ma kompetencji do oceny wymiaru kar orzeczonych wobec pozostałych oskarżonych. Istotne jest jednak, że na wymiar kar wobec wymienionych przez obrońcę oskarżonych w istotny sposób wpłynęło zastosowanie wobec nich instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i stwierdzenie okoliczności łagodzących, które nie występowały po stronie P. S. (1). Sąd odwoławczy stwierdził, że orzeczone wobec tego oskarżonego kary, już choćby zwracając uwagę na ilość przestępczych zachowań oskarżonego, które godziły w mienie szeregu pokrzywdzonych, wiązały się z aktywnym działaniem zorganizowanej grupy przestępczej, cechującej się dużym stopniem organizacji, w sytuacji gdy oskarżony pozostawał osobą uprzednio karaną i odpowiadał w warunkach art. 64 § 1 k.k., nie mogły być uznane za rażąco surowe.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny, nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionych apelacji, jak też innych przesłanek do zmiany zaskarżonego wyroku, utrzymał go w mocy.

Mając na uwadze aktualną, trudną sytuację materialną oskarżonego, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr. 49 z 1983 r., poz. 223 z późn. zm.). zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami z nim związanymi Skarb Państwa.